

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

N. 27

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 27 2013

Sumari

Editorial	3
Pensament	5
St. Jordi 2013. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2013. Primers premis Escola Ramon Fuster	22
St. Jordi 2013. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	35
Arts Plàstiques 2013. Primers premis Escola Avenç	63
Arts Plàstiques 2013. Primers premis Escola Ramon Fuster	64
Arts Plàstiques 2013. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

FUNDACIÓ
PRIVADA
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

La nova llei d'educació

Donem per suposat que els responsables de la nova llei d'educació han procurat dotar-la d'un conjunt d'instruments que volen millorar la qualitat del sistema educatiu espanyol i, d'aquesta manera, donar resposta, per exemple, als alts percentatges de fracàs escolar entre els estudiants de secundària i batxillerat.

Això no treu, per contra, que hi apareguin un conjunt de plantejaments que ens generen un alt grau de preocupació, perquè comprometen negativament alguns aspectes fonamentals de com entenem l'educació a les nostres escoles. Analitzem-ne alguns.

En primer lloc, el model lingüístic. Ja ens hem posicionat i n'hem parlat en altres moments, sobre aquesta qüestió; per tant, no ens estendrem massa. Només tornarem a dir que confiem en el model d'immersió lingüística perquè resol els dos grans problemes als quals dona resposta: garanteix suficientment l'aprenentatge de les dues llengües i propicia la cohesió social. El pla lingüístic de cada centre modula, segons les necessitats de l'entorn, el percentatge de dedicació horària de cadascuna de les llengües en els seus currículums. Som, des dels nostres orígens, una escola catalana. Ens definim així en el nostre ideari; per això, procurarem donar continuïtat a aquest model que s'ha demostrat eficient.

En segon lloc ens preocupa, també, la desaparició de l'assignatura d'Educació per la ciutadania. És necessària, encara que, probablement, millorable. És evident, però, que si volem assolir allò que el seu nom planteja, educar per tal de ser uns bons ciutadans, es constitueix com una de les matèries més importants del currículum. A l'escola, tal com hem fet fins ara, tampoc no hi podem renunciar.

I, a més, planteja la recuperació de la religió com a assignatura que computa per a la nota d'expedient dels alumnes. No posem en dubte la importància de la religió, sí que ho fem del fet que sigui l'escola l'àmbit adequat on s'hagi de desenvolupar. L'escola ha de ser l'espai respectuós de la laïcitat i del no adocrinament que afavoreixi el desenvolupament del pensament crític i autocrític dels nostres alumnes.

Els nostres neguits no s'esgoten en els tres aspectes fonamentals que hem tractat fins ara. N'hi ha d'altres que també ens preocupen, com els percentatges d'establiment dels continguts curriculars troncal·ls o el sistema d'avaluació. O el tractament que es dona als aprenentatges artístics i humanístics, que pràcti-

E D I T O R I A L

cament desapareixen a favor de les ciències i la tecnologia, propiciant un fort desequilibri formatiu.

Fa molt de temps, massa, que l'educació del país està sotmesa a les diferents ideologies. Cada alternança política en el govern ha suposat un canvi en la llei orgànica d'educació corresponent i ha generat, com a conseqüència, uns alts components de disrupció que han impossibilitat la continuïtat i consolidació dels diferents sistemes educatius proposats.

La LOMCE es troba encara en una fase d'avantprojecte. Esperem que finalment, quan sigui una llei operativa, hagi estat capaç d'incorporar i donar resposta a les preocupacions que es plantegen des dels diferents sectors implicats, especialment des de les escoles.

Xavier Aballí
Fundació Collserola

La sostenibilitat, una utopia?

Enguany hem celebrat la segona edició de les Reflexions a l'escola, el cicle de conferències que es vol convertir en el punt de trobada entre família i escola per parlar i debatre sobre temes relacionats amb l'educació i la societat. Com va remarcar en Xavier Aballí, Director Pedagògic de les escoles de la Fundació Collserola, en la inauguració, es tracta de plantejar temes que, segurament, no tenen una incidència directa sobre els nostres fills i filles però que, en tot cas, ens doten d'elements de reflexió d'àmbit més general.

La proposta d'enguany plantejava reflexionar sobre **"La sostenibilitat, una utopia?"** i veure què podem fer, i com podem fer-ho, per preservar al màxim els recursos del nostre continent, la Terra.

La primera sessió fou a càrrec de **Jorge Wagensberg**, exdirector del Museu de la Ciència. Segons Wagensberg, tot i que la sostenibilitat no és sostenible, hem de tendir-hi ja que, ara com ara, "Només tenim un planeta". Va reconèixer que estem en un moment força crític però va destacar que sense les crisis encara seríem bacteris. Per Wagensberg, és molt possible que la solució es trobi en la biodiversitat del nostre planeta ja que, en evolució natural, sempre és primer la solució que no pas el problema. En tot cas, el nostre planeta i els seus recursos són finits i no poden cobrir les necessitats de tothom. Perquè a tot arreu del planeta visquin igual com vivim als països occidentals, caldrien vuit planetes com el nostre.

Quines alternatives tenim? Segons Wagensberg, d'una banda, la interdisciplinarietat. És important el contacte, la conversa, l'intercanvi entre disciplines. De l'altra, lleis per preservar el medi ambient que siguin generals per a tots els països. I, finalment, la biomimètica: per selecció natural, els éssers vius han aconseguit trobar solucions que nosaltres, per selecció cultural, encara no hem trobat. Podem inspirar-nos en la natura per fer una revolució tecnològica. Per això és molt important conservar la biodiversitat del nostre planeta: és un tresor mil·lenari on hi ha les solucions a problemes que encara no s'han presentat.

La següent conferència fou a càrrec del físic i matemàtic **Antonio Turiel**, científic titular del CSIC a l'Institut de Ciències del Mar de Barcelona i membre del Departament d'Oceanografia Física. Amb el títol de "L'agonia energètica", ens va presentar un escenari de futur força pessimista, almenys per com l'hem entès fins ara. D'una banda, Turiel va recordar que el consum d'energia al món és molt elevat i, de totes les fonts d'energia n'hi ha una que mana: el petroli. I el petroli s'està acabant: arreu del món, a tots els països productors de petroli, s'ha arribat o s'està arribant al màxim ritme d'extracció. També va destacar que

P E N S A M E N T

les altres energies no renovables que estem fent servir, el carbó, el gas i l'urani, també estan molt a prop del declivi final. De l'altra, va explicar, les energies renovables, de moment, no són alternatives ja que, o bé necessiten en part, el petroli, o bé no són rendibles.

Estem anant, per tant, cap al final del creixement tal com l'entendem. A més, com que en la nostra societat, que depèn del petroli per a tot, hi ha una correlació molt forta entre el preu del petroli i el preu de les altres coses, quan el preu del petroli pugi, tota la resta pujarà. Això provocarà una davallada del consum que, al seu torn, provocarà un retrocés econòmic forçat continu. De fet, això ja està passant. Actualment, ens trobem immersos en una crisi de model en què ens enfrontem a quatre crisis alhora: energètica, econòmica, financera i ambiental. Les quatre estan interaccionades i es reforcen entre elles. Tot això portarà, a la llarga, a una crisi política i social que pot esclatar en qualsevol moment. Què podem fer? Turiel recomana disminuir la nostra exposició individual: deutes, despeses, etc.; reorientar la nostra carrera o professió; ajudar la gent propera tant com puguem; influir en polítiques de sostenibilitat i educar els més joves per a aquest nou món que és inevitable.

En la tercera de les conferències, el biòleg i sociòleg **Ramon Folch** ens va explicar "El paradigma sostenibilista". Per començar, va definir correctament el terme sostenible: durable en el temps. La sostenibilitat rescata la idea que l'esforç que hi ha darrere de qualsevol objecte ha de ser durable en el temps. Actualment, això no és així: vivim en un sistema socioeconòmic en què els objectes es dissenyen perquè no durin i els llancem al cap d'un temps. És el que es coneix com a obsolescència programada. Com a conseqüència, cada vegada generem més residus.

Per definir la sostenibilitat, ens va parlar de tres termes: ecologia, societat i economia i de la seva relació. Si el balanç d'aquesta relació és equitatiu, anem bé; si el balanç és suportable, també i si és viable, també. Si és equitatiu, suportable i viable és quan podem parlar de societat sostenible. Actualment, als països desenvolupats, tenim unes necessitats energètiques enormes (500 vegades més que el que es necessita per sobreviure). Aquestes necessitats, però, no les té tothom: si, de cop, els 7 mil milions de persones que som al món necessitéssim i utilitzéssim la mateixa energia que estem fent servir nosaltres, el nostre sistema energètic no arribaria a finals d'aquest any.

Cal, per tant, trobar una tercera via perquè si no, el conflicte és inevitable. El paradigma sostenibilista està tractant de fer-ho: actuant proactivament, èticament i dissenyant un nou model en oposició al sistema desenvolupista actual de

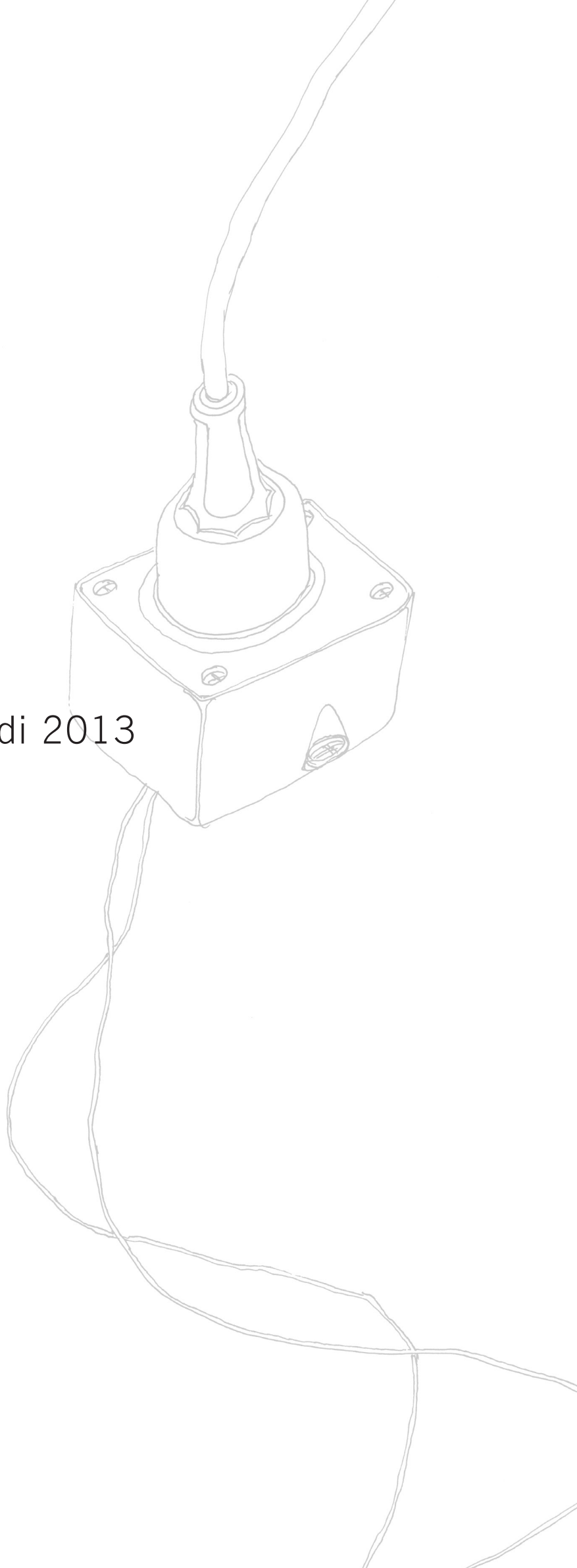
P E N S A M E N T

continuar fent, creixent i gastant com si res. Si no som capaços de dissenyar-lo i d'implementar-lo, va dir, d'aquí a 40 anys ho passarem molt malament. El paradigma sostenibilista és possible, va afirmar, i es pot créixer sense incrementar el consum i fent millor les coses.

Finalment, per a l'última de les conferències, vam comptar amb la mirada filosòfica de **Marina Garcés**, filòsofa, professora a la Universitat de Saragossa i col·laboradora de la UOC. A "Filosofia per a un món comú", Garcés ens va plantejar que hem arribat a una situació límit en què estem redescobrint la precarietat de la vida humana no com a conseqüència dels fenòmens naturals sinó com a conseqüència de les nostres accions. Això ens obliga a parar i a preguntar-nos coses. Cal, però, fer les preguntes correctes. Per tant, hem de ser capaços de fer un canvi de perspectiva que ens permeti preguntar d'una altra manera. Ja no es tracta de preguntar "Fins quan?" sinó "Fins on?". És a dir, "Fins on volem seguir alimentant i reproduint aquesta societat?". El tema, per tant, se situa en una qüestió ètica i política que ens interpel·la a tots aquí i ara.

Es tracta de pensar i de fer les preguntes correctes per poder trobar les solucions. "És això viure? Com volem viure? Fins on podem continuar així?". Si ho fem, haurem guanyat temps perquè les solucions ja no seran un pedaç sinó vertaders camins on els límits els haurem posat nosaltres. També és moment de posar sota una altra llum la creença que la ciència és, o té, la solució al problema de la insostenibilitat i, també, de redefinir el concepte de riquesa per poder implicar-nos i comprometre'ns, tots, en un món comú. Això, va reconèixer, és fàcil i alhora difícil. Només cal canviar la perspectiva per veure'ns i veure-ho des d'una altra llum. D'aquesta manera, podrem travessar la impotència i passar de les solucions de compromís a aquelles que obren camins i amplien els marges en què vivim.

Sant Jordi 2013

La fàbrica encantada

Hi havia una vegada una fàbrica molt bonica on hi vivia un nen molt llest i una nena també molt llesta i eren molt amics. Un dia va passar una cosa estranya a la terrassa. Van veure que hi havia un munt de fantasmes i van fugir d'ells. En Joan va dir: - Podem construir una màquina per caçar fantasmes. I la Laura va dir: - Bona idea, podem fer una poció màgica perquè els fantasmes se la beguin! La van fabricar i van anar a la terrassa i els van tirar la poció i els van atrapar.

Marc Moreno Ricomà
1r de primària

La tortuga voladora

Hi havia una vegada una tortuga que es deia Mar. La Mar volia volar però les seves amigues es reien d'ella i això la feia estar molt trista. Un dia va decidir anar a aprendre a volar. Va preguntar a les seves amigues si sabien com podia fer-ho. Li van dir que no i una altra vegada es van riure d'ella. La Mar va començar a caminar i es va trobar una papallona. Li va explicar que volia volar i que les seves amigues es reien d'ella. La papallona li va dir que ella no podia ensenyar-li a volar però li va dir que la seguís. La Mar va seguir la papallona i va arribar a un lloc on hi havia unes ales per volar. De seguida se les va posar i la papallona li va dir: - Prova de volar! Ho va provar però no va poder i se'n va anar corrent, però la papallona li va dir: - Espera, ara podràs volar perquè sóc la papallona dels somnis! Faré el teu somni realitat. Aleshores ho va tornar a intentar i aquesta vegada sí que ho va aconseguir.

Va tornar a casa i quan ho va explicar a les seves amigues no s'ho podien creure. Van anar a buscar la papallona dels somnis però no la van trobar. Van pensar que era una llàstima no haver anat amb la Mar perquè segur que l'haguessin vist. Des d'aquell dia mai més van tornar a riure's d'ella.

Laia Oleart Rabanal
2n de primària

Martí l'aventurer

En un país molt llunyà hi havia un nen que es deia Martí i li agradaven molt les aventures.

Un dia, però, es va despertar i va veure que al seu pare li havia donat un atac de cor.

El metge li va dir que per curar-lo necessitava una planta de l'època prehistòrica.

El van acompanyar a dins d'un garatge i li van ensenyar una màquina del temps. Va pujar a dins i va viatjar fins a l'època de la prehistòria.

Un cop arribat va trobar-se amb un home prehistòric i es van fer molt amics. Aquell home li va donar una llança per caçar mamuts però en Martí li va dir:

- Jo busco una flor que cura els atacs de cor!

L'home prehistòric li va donar la flor i en Martí es va posar molt content.

Tot seguit va tornar al 2013, li va donar la planta al metge, van fer una infusió i el pare es va curar.

Conte contat per la xemeneia s'ha escapat.

Pau Picazos Romero
3r de primària

El teletransportador

Fa uns quants anys en un poble no gaire ric hi vivia un nen que es deia Marc. Era molt aventurer, amb la cara pigada; era baix i prim.

Un dia, en sortir del mercat de la ciutat, va veure una estranya ombra pel bosc. En Marc s'hi va acostar i de sobte un senyor va sortir corrents.

En Marc va veure una espècie de comandament molt estrany llençat al terra i va pensar que era de l'home.

Sense pensar-s'ho dues vegades el va agafar amb la intenció de tornar el comandament al seu amo... però el va perdre de vista.

Quan va arribar al seu poble li va dir a la seva mare si podia anar a jugar a la plaça.

La mare li va contestar:

- No hi pots anar fins que no vagis a buscar aigua als afores de la ciutat: a Sant Cugat del Vallès.

En Marc, de camí, anava jugant amb el comandament. Hi anava posant noms de països i va teclejar la paraula RIU. Va prémer el botó verd i, de sobte, es va teletransportar al riu. Va descobrir que es podia transportar cada dia allà on ell volgués.

No li va explicar a ningú el seu secret ja que pensava que tothom el perseguiria.

Cada dia anava a un lloc diferent: Àfrica, Àsia, Europa, Oceania...

En Marc va descobrir que es podia teletransportar al passat i tornar en un mateix dia. Era molt divertit; podies viatjar a ahir o a fa dues setmanes!

Quan es va fer més gran es va convertir en un aventurer especialitzat en l'Edat Mitjana.

Un dia li va explicar al Max (que era el seu millor amic) el seu secret. En Max, però, ho va anar dient per tota la ciutat.

SANT JORDI 13

Tothom volia el comandament així que en Marc va decidir donar-lo al seu millor amic de l'Edat Mitjana. En fer-ho no va tornar a veure mai més el seu comandament.

Al cap d'un temps els diaris van publicar que un cavaller muntat en un cavall anava per la ciutat preguntant:

- On és en Marc?

En Marc, en llegir la notícia, va pensar:

- Ai! Que n'és d'entremaliat el cavaller!!!!

... i vet aquí un gat i vet aquí un gos... aquest conte ja s'ha fos!

Víctor Velasco González
4t de primària

Les idees mai s'acaben

Algun dia t'has preguntat quan s'acaben les idees?
Bé, comencem pel principi, si no ningú no m'entendrà.

- Hola sóc la Marta, visc a Sant Cugat i tinc 12 anys. Cada dia vaig a l'escola amb l'Holanda, la meva amiga. L'Holanda també viu a Sant Cugat i té 12 anys. Som veïnes. Avui a l'escola ens han demanat de deures fer un conte amb parelles. L'Holanda i jo hem decidit fer-ho juntes. En sortir de l'escola hem anat a casa meva i hem començat a fer-ho a poc a poc i bona lletra, com diu la mestra.

Al cap de dues línies, l'Holanda ha començat a dir que no tenia idees i no podia continuar.

Aleshores li he dit:

- Com, com dius? Les idees mai se't poden acabar. El cervell és una font d'idees i mai s'esgota. El cervell capta idees amb els cinc sentits: amb els ulls observant, amb el gust tastant, amb l'olfacte olorant, amb l'oïda escoltant i amb el tacte tocant i palpant. Tanca els ulls i pensa, segur que et vindran unes idees fantàstiques.

L'Holanda ha aclucat els ulls durant una bona estona, però ha continuat amb la ment en blanc. Al final hem decidit anar nosaltres a les idees, ja que les idees no volien venir a visitar-nos. Hem decidit anar a preguntar a la gent si tenien alguna idea creativa. Primer hem entrat a la perruqueria del costat de casa meva i hem preguntat:

- Disculpin les molèsties, teniu alguna idea original?

La perruquera ha contestat:

- M'agradaria pentinar tortugues amb cabell.

A continuació hem entrat a la sabateria i ens han contestat:

- Sempre he desitjat vendre sabates que no sabessin caminar i qui les comprés els hagués d'ensenyar a caminar.

Al final hem entrat a la llibreria de la cantonada i el llibreter ens ha contestat:

- M'agradaria vendre un llibre que quan s'obri no poguessis parar de riure fins que el tanquessis.

Cansades de tant preguntar, hem tornat a casa i hem escrit un conte sobre un científic que tenia un sisè sentit que era la imaginació i una mascota que era

SANT JORDI 13

un tortuga amb cabells fins al terra i va inventar unes sabates que no sabien caminar, després de llegir un llibre rient tota l'estona.

- Veus Holanda com les idees mai s'acaben, amb els sentits pots captar les idees i tots tenim idees. Si unim aquestes idees i el sisè sentit, la imaginació, encara són més potents i podem fer grans coses, fins i tot un gran conte.

Carme Cama Pérez
5è de primària

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

C/ Cràter de Lluna nº 8

Foscor, tot el que m'envoltava era foscor. Tot, menys una petita claror que desprenia la Lluna, i que travessava l'antic vidre del balcó, brut i entelat. Vaig apropar-m'hi lentament, trepitjant les rajoles fredes del terra amb els peus descalços. Amb les mans tremoloses, vaig desentelar-lo, i, amb curiositat, vaig mirar a través d'ell. Amb els ulls mig closos per l'enlluernament, vaig poder observar milions d'astres que giraven al voltant de la Lluna plena. La meua cara contra el vidre entelat, els meus ulls amb una mirada fixa cap a l'infinit, i un silenci. En aquell moment vaig entrar dins d'un somni, un somni de veritat. Jo estava allà dalt, estirada sobre un cràter de la Lluna. Semblava que ja havia passat molt de temps des del dia que hi vaig arribar. Vaig aixecar-me ràpidament una mica desorientada i vaig mirar cap allà, cap al meu planeta, el planeta Terra. Em va semblar com si tot el món em mirés i amb una cara avergonyida vaig saludar. D'acord, ben bé no sé a qui vaig saludar, però el que sí que sé és que tenia por d'estar tan lluny de la Terra. Vaig tancar els ulls ben fort per la por i els vaig tornar a obrir lentament. Tornava a ser aquí, a casa, amb la cara contra el vidre entelat, els meus ulls amb una mirada fixa cap a l'infinit i un silenci.

Clàudia Pardo Costa
6è de primària

La llegenda il·legible

Anaven caient les lletres, una a una,
com a gotes de pluja, com a figues madures
esclafades pel sol i refredades per la lluna
rodolen en forma de cascada, com l'aigua pura.

Les lletres estan barrejades,
i és difícil ordenar-les.
Sembla el pati de l'escola, l'hora
d'una estona de pati engrescadora.

Ja no tenen una veu d'infant que les llegeixi,
un so tendre i ple de dolçor,
un bressol de cotó que les protegeixi,
una llum que assenyala el camí en la foscor.

Sant Jordi ja no mata el drac amb sa ferma espasa,
ni allibera la princesa ni la porta a casa.
La llegenda es perd enlluernada per la pantalla
a la mateixa velocitat que la imaginació de la canalla.

Però vet aquí que d'una revolada,
ressuscita la lectura,
ja que no hi ha l'una sense l'altra;
ni la lectura, ni l'escriptura.

Júlia Pié Hébrard
1r de secundària

Una rosa en una capsa vermella

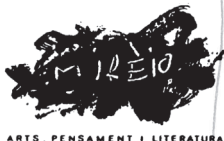
Fa molts anys, en una casa als afores de la ciutat, hi havia una família francesa. Aquesta estava formada per quatre persones: la mare, una dona molt reservada i treballadora; el pare, un home alt i ben plantat i dos germans bessons, una nena i un nen. El nen era alt, ros i amb els ulls verds, com els prats que cobrien les enormes muntanyes de davant de casa seva. La nena era rossa com el color de la mel, amb uns ulls blaus com el color del cel.

La vida en aquella casa de camp era molt dura, era necessari fer-se càrrec del bestiar, dels conreus... Però entre tots quatre se'n sortien prou bé. Tot anava bé, ells eren feliços, les collites eren bones, els animals produïen força...

Fins que un dia, mentre la noia estenia la roba amb l'ajuda de la seva mare, veié que al seu germà, ja fet un home, mentre llegia un telegrama que provenia de les tropes franceses, li queia una llàgrima que li va recórrer tota la galta fins a caure al paper on hi havia aquell escrit. Ella, ràpidament, deixà caure el cistell on portava la roba i correu cap al seu germà. Aquest se la mirà i caigué de genolls a la tendra herba verda i es va col·locar les mans a la cara, deixant caure la carta al terra. La noia s'ajupí i la recollí, la començà a llegir en veu alta perquè la seva mare, que s'acostava caminant, la pogués sentir. La carta deia que la primera guerra mundial havia esclatat i, tant el seu pare com el seu germà, hi havien d'anar per servir el seu país, tan aviat com rebessin la carta. La noia, en llegir aquestes paraules, anà corrents cap al seu pare, que es trobava llaurant amb l'arada arrossegada per un enorme cavall de tir. Quan arribà, saltà als seus braços, deixant la seva camisa mullada pel plor. Després ella se n'apartà, s'enretirà els cabells rossos de la cara i li explicà. En acabar, l'home l'agafà de la mà i la mirà fixament als ulls sense dir res. Inicià el pas fins arribar on era el seu fill i la seva dona. Llavors veié el seu fill plorant a terra, abraçat per la seva dona; ell els aixecà i els digué unes paraules.

L'endemà, a trenc d'alba, quan el cel es pintava dels colors vermell i ataronjat i el sol començava a il·luminar, la família sortí de la casa per acomiadar-se del pare i del noi. El pare abraçà la seva dona i li féu un petó al front a la seva filla, tot eixugant-li unes petites llàgrimes cristal·lines, i se n'apartà. El fill, en canvi, abraçà molt fort la seva mare, es girà cap a un costat, mirà fixament la seva germana i li donà una rosa; aquesta era vermella com el foc i brillava com una estrella. Ella se'l quedà mirant i li tornà l'abraçada. En distanciar-se, ell es girà i començà a caminar amb pas ferm juntament amb el seu pare, fins a desaparèixer d'aquell bonic lloc. La noia i la seva mare entraren a casa tristes i amb el cap cot. Posà la rosa en una capsa de fusta, amb uns dibuixos fets a mà pel seu germà, i la guardà així com un tresor.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 13

Els dies a la casa eren rutinaris i llargs, les dues dones es passaven el dia en silenci, guardant així el dolor de la partença. Un capvespre, mentre la noia feia el sopar i la seva mare cosia, arribà una altra carta de l'exèrcit portada en mà per un home alt i ben plantat, però en aquell moment només els interessava el contingut de la carta. La noia s'acostà i amb les mans tremoloses li agafà la carta i li donà les gràcies. Ell somrigué i marxà. De tan nerviosa que estava, no la podia obrir, però al final ho aconseguí... La començà a llegir i, quan acabà, agafà la capsa que contenia la rosa. Sortí cap als camps, s'assegué en el fred terra tot plorant... El seu germà havia mort en batalla. Ella obrí la capsa, però com que tot té un principi i un final, la rosa s'havia pansit. Deixà la capsa i la rosa a terra, es posà a mirar les estrelles, com tantes vegades feia amb el seu germà. Al cap d'una bona estona, es fixà en un estel, el preferit del seu germà. En queien uns pètals. S'estranyà i esperà que caiguessin a les seves delicades mans. Hi havia un pètal preciós, brillava com la lluna i era vermell com la sang. En aquell moment, somrigué i l'agafà, el guardà a la capsa i la tancà. Tornà a casa i ho explicà tot a la seva mare.

Cada any, en el dia que morí el seu germà, obria la capsa i contemplava el pètal, brillant i vermell com el primer dia.

Blanca Miralta Cornudella
2n de secundària

ESCOLA
avenc
avenc

MIRALTA
ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Tarda al tren

L'alarma d'avís del tancament de les portes em va fer obrir els ulls de cop. M'havia quedat adormit.

Vaig deixar anar un renec entre dents, però, resignat, vaig tornar a recolzar el braç sobre el cap, disposant-me a tornar-me a adormir. Però no ho vaig aconseguir.

Vaig mirar al meu voltant. L'home calb que havia estat llegint el diari ja no hi era, i aquest restava sobre el seient, a l'espera d'algun curiós que se'l llegís. La tènue llum dels fluorescents il·luminava el vagó, esgrogueint-ne els colors i donant a l'ambient un aire quasi tètric. Sorprès, vaig guaitar a fora, i vaig comprovar que, a causa de la foscor del paisatge, deuria portar almenys una hora dormint.

Em vaig incorporar. Em vaig arromangar la camisa per tal de veure quina hora era, però tan sols vaig veure la marca blanca al voltant del canell, recordant-me que, un dia més, m'havia deixat el rellotge a casa.

De sobte, una llum ataronjada m'encegà, i la velocitat del tren davallà: ens acostàvem a una estació. En parar en sec, les portes del tren es van obrir amb el seu característic estrèpit, i la munió de veus de l'andana interromperen el silenci aleshores sepulcral present al vagó.

Només hi entrà una persona. Pel soroll de les passes i la fortor de colònia que despenia, vaig poder comprovar que es tractava d'una dona. Es va asseure just davant meu. No deuria tenir més de 40 anys, i el seu rostre pàl·lid i les marcades ulleres que tenia sota els ulls transpiraven un aire de tristesa. Així que el tren va haver tornat a arrencar, li va sonar el mòbil. Ella féu un gest ràpid i precis dins la seva bossa per agafar-lo, com si hagués estat esperant la trucada.

—Mare? Ei, com estàs? Al final, allò és veritat? Però no et poden desnonar així com així, t'haurien de donar almenys un lloc per dormir! Sí, ja he parlat amb el meu germà, i tampoc a ell li va gaire bé que vinguis. Però ja veuràs com al final se les empescarà perquè puguis anar-hi. No, no diguis això, home. Que no, et prometo que tot anirà bé. Vinga adéu, adéu.

Va restar uns instants mirant el mòbil i després se'l va encabir a la bossa. La seva expressió s'havia tornat encara més malenconiosa.

Jo mantenien la mirada en un punt indeterminat de fora, reflexionant sobre les paraules de la dona. Intentant afegir-me què em passaria si, de cop, d'una setmana a l'altra, em traguessin de casa. Se'm va fer difícil d'imaginar. Però els

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 13

meus pensaments van quedar interromputs pels sotrac del tren, que m'avisaven que una altra parada s'acostava. Desorientat, vaig mirar quina era. I amb sorpresa vaig comprovar que era justament on havia d'arribar. No tenia pressa, i la dormida al tren, al cap i a la fi, m'havia anat bé perquè arrossegava una son que no m'aguantava. Quan es van tornar a obrir les portes, vaig aixecar-me i vaig sortir. Abans, però, vaig mirar per últim cop aquella dona. M'hauria agradat desitjar-li sort amb la seva mare, però no ho vaig fer. Vaig sortir del tren i, quan em dirigia a la sortida, vaig veure com el tren tornava a arrencar i s'allunyava, dissolent-se en la foscor.

Lluís Bassa Tomàs
3r de secundària

ESCOLA
avenc
avenc

EL REIO
ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

I si sóc cec, i sord, i foll?

Hi ha qui creu que cal fer un bon ús dels mots curts. I hi ha qui diu que si el que vols dir ho dius en pocs minuts, tot és molt més pla i clar, clar i ras, ras i curt.

– Màrius Torres

...

Pau,
fa temps que tinc un pes al cor.
I no sé com dir-t'ho,
Com dir-te tot el que tinc al cap.

En part, crec que,
al cap i a la fi,
el quid de tot és el fet que ja en tinc prou,
que no puc més.

Ja no sé ni qui,
ni què sóc.
Puc dir ras i curt que el món en el que visc és buit,
i trist,
i res ja no fa goig.
I ho veig tot molt més fosc. **Pau, i si sóc cec?**

Quan fa mal temps, i el cel és gris i el sol no lluu,
i plou molt fort, amb llamps i trons,
no hi ha vent, i la sang és glaç;
el temps es fa llarg i, a
poc
a
poc, cau la nit.
I no se sent cap so. **Pau, i si sóc sord?**

I no crec,
o no puc
o no vull,
ser tan sols un punt
–o un nus, i res més– del bell mar que és el món.
Pau, i si sóc foll?

Clara Roig Arsequell
4t de secundària

El llibre

En un regne molt antic hi vivia un rei amb la seva reina però un dia la reina es va posar malalta i llavors el rei va dir:

- Truqueu als metges!

Llavors van venir súper ràpid i llavors va dir el rei: - Necessitem metges i aquell llibre d'allà dalt.

- D'acord- però no van poder agafar-lo i li van dir al rei:

- Llegeix aquesta recepta segur que es trobarà millor.

- D'acord, moltes gràcies-- va respondre el rei.

- De res- va respondre el metge.

I així el rei va començar a posar tota mena d'ingredients fins que al final va acabar de fer la poció. I llavors li va donar a la reina i va recuperar-se de seguida.

Ivet Mañá Vergés
1r de primària

El follet que no tenia amics

Fa anys i anys, en un bosc petit i florit hi vivia un follet baixet i barbut que es deia Inmit. Al follet li encantava el lloc on vivia. Voleu saber on vivia? En un bolet alt i blau, amb una porteta baixeta i dues finestretes.

Un dia que feia un sol meravellós va decidir sortir a fer un tomb perquè li donés una mica l'aire. Quan ja va ser fora, va veure que tots els follets del bosc: els pares, les mares, fins i tot els sogres, tenien amics i s'ho passaven la mar de bé. Però ell va anar a asseure's en un racó i va començar a plorar tot dient: - Com ho puc fer per tenir amics? No sabia la resposta i se'n va anar a casa seva a llegir.

Quan va arribar va veure que no era culpa dels follets que no volien ser amics seus, sinó que era ell que els manava i els pegava i que havia de canviar. Llavors va pujar corrents cap a la seva habitació i es va tallar la barba, es va vestir de colors i va sortir a fora. Els follets van veure que era una bona persona i s'hi van apropar i li van dir: - Com et dius? - I sent amable va dir: - Inmit-.

- Vols ser el nostre amic?

- Sí!!! Bé i se m'oblida una cosa: mai pegueu ni maneu com he fet jo.

Lola Massallé Vázquez
2n de primària

El canari que no sabia cantar

Temps enrere, els canaris eren lliures i cantaven alegrement. Però un canari que feia poc que havia sortit de l'ou, no sabia cantar. Els seus germanets i la seva mare tenien molta cura d'ell i intentaven ensenyar-li.

Però els altres ocells no s'adonaven dels esforços del canari i se'n reien d'ell. Ni amb una cosa, ni amb l'altra, el canari no aprenia a cantar.

Un dia, quan ja sabia volar, va marxar a buscar algun altre canari que li ensenyés a cantar.

Mentre ell era fora va arribar l'hivern al seu niu. La neu que queia va impedir que els canaris sortissin a buscar menjar. Ell des de lluny, va sentir que el vent fred anava volant cap el seu niu, on hi havia la seva mare i els seus germans. Va començar a agafar llavors i grans de blat. Va agafar un pal i una goma i va construir una fona.

Mentrestant, al seu niu, els seus germans i la seva mare estaven preocupats pel canari, ja que no sabien si li havia passat alguna cosa.

Per on estava passant el canari també havia nevat. Però ell ja havia previst que podia fer vent i fred. Va embolicar les provisions amb fulles i les va llençar amb la fona cap el seu niu. Després es va llençar a ell mateix.

Quan els canaris van veure el menjar es van posar molt contents. Però quan van veure arribar el canari, encara es van posar més contents.

Van viure l'hivern com un estiu i van aprendre a valorar el canari que no sabia cantar.

Arnau Crehueras Getan
3r de primària

L'Inaranyista

En un planeta molt llunyà,
que tenia un sol ben clar,
va aparèixer un heroi de la pista
que era el gran Inaranyista.
El planeta va salvar,
i us explicaré què va passar...

Hi havia una vegada, en un planeta, el senyor Inaranyista López.

- Ja és febrer i fins al juny no se'n van les aranyes, ajuda'ns! – li va dir el president.

Els va ajudar, com sempre, però també, com sempre, el van fer fora del planeta després d'ajudar-los.

Després del juny van venir més aranyes i ell es negava a ajudar-los, tot i que no eren aranyes normals, eren aranyes assassines! Però ell no venia mai. Li van preparar obres de teatre, li van prometre que després d'ajudar-los no el farien fora d'allà, li van construir una casa, li van regalar tot el que tenien... però l'Inaranyista no tornava. Li van suplicar de genolls, però no aconseguien el que volien. Llavors tothom es va començar a enfadar i el van renyar, i li van intentar fer mal.

- Torna! – li ordenava el president.

Al final, la gent va anar a preguntar al vell savi del planeta i els va dir que l'Inaranyista volia una cosa que no li havia donat mai ningú i que el fill de l'Inaranyista ho sabia molt bé. Volia ser amic de la gent del planeta.

Llavors, la gent li va dir a l'Inaranyista d'anar a jugar i va respondre:

- No, ara, no! Ho faré després de matar les aranyes!

Va funcionar!

I tothom va ser amic seu,
Va jugar i fer excursions al Pirineu.
En heroi es va tornar,
i president el van nomenar!

Joan Masdefiol Garriga
4t de primària

El dia i la nit, un conjunt perfecte

El cel és fosc
i la lluna és plena.
Els grills canten
amb la seva veu serena.

L'univers és ple d'estrelles
i mentre els núvols van ballant entre vents de força plena...
La nit ja va caient,
sobre el camp ple d'herba fresca.

Les clarianes ja se'n van
al darrere les muntanyes,
que plenes de flors estan,
per poder-hi fer un bon ram.

Demà el sol ja sortirà,
i la lluna se n'anirà,
la naturalesa despertarà
i les clarianes tornaran.

Que bonic que és el dia,
que alegre que és el sol,
quina bellesa té la lluna,
que cada nit vesteix de dol.
Tot i que el sol sigui bonic
i la lluna meravel·la,
el que més bellesa dóna
és el seu conjunt perfecte.

Ramon Buxeda Barneda
5è de primària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

He tingut un somni

He tingut un somni,
un somni de tots colors.
Groc, vermell, taronja...
Ha estat fabulós.

Hi havia pianos,
pianos que tocaven sols.
Violoncels, flautes i violes;
totes tocaven soles.

Dracs i fades?
També n'hi havia.
Era el Regne de la Fantasia.

I amb un sospir,
passava de dracs i fades
a sabates enfadades.
També somniaven,
somniaven que algun dia,
algú se les posaria.

He tingut un somni,
un somni de tots colors.
Groc, vermell, taronja...
Ha estat fabulós.

Amb pirates de cama de fusta,
que navegaven pels set mars
a la recerca d'illes perdudes,
per cridar, terra a la vista!
I seguint el mapa arribarien
a la creu vermella dibuixada
on trobarien un tresor
ple d'or, diamants i plata.

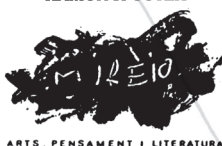
ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 13

I lletres i nombres
que formen un somni
amb pianos flautes i violes.
Dracs i fades,
i sabates enfadades.
Pirates amb la cama de fusta,
i lletres i nombres.

He tingut un somni,
un somni de tots colors.
Groc, vermell, taronja...
Ha estat fabulós.

Ignasi Treceño Schilt
6è de primària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Sant Jordi actualitzat

Com cada any arriba la diada de Sant Jordi i hem de redactar un conte o un poema. Aquest any, jo he decidit fer una adaptació. Sí, sí!, ho heu sentit bé: una adaptació. I en què consisteix? Doncs us explicaré una versió del conte de Sant Jordi d'aquella època com si haguessin tingut les tecnologies actuals.

Com ja sabeu, això passa en un poble medieval on la tranquil·litat era destorbada per un drac insaciable. Com que ja s'havia cruspit tot el bestiar del poble, al rei no li va quedar més remei que començar a oferir els habitants del seu regne. Per decidir quina persona seria la primera es va fer un sorteig. El sorteig va decidir que la princesa Margarida fos la primera.

El rei no s'ho podia creure i es va posar a pensar com sortir d'aquell problema. Necessitaven un cavaller urgentment! L'oficina del rei va penjar una sol·licitud de feina a LINKEDIN on s'oferia un lloc de treball temporal per salvar la princesa del regne. L'oferta no estava gens malament pels temps que corrien..., però és clar, hi havia perill de cremar-se.

En Jordi s'hi va presentar i el van agafar immediatament, en veure el currículum que presentava. Després de veure que aquesta feina podria fer-li bona publicitat, en Jordi va crear un esdeveniment al FACEBOOK perquè tot el poble hi pogués assistir i fessin fotos per després pujar-les al mur dins l'àlbum "Salvar una princesa".

El drac va començar a tirar foc. La princesa, a través de TWITTER, comenta que està morta de por i el hashtag #salvarprincesa en pocs minuts és trending topic a nivell medieval.

Arriba el punt final del combat. En Jordi venç el drac. I què passa aleshores? Hi haurà roses com al conte? No, hi haurà milers de SMS enviats per iPhones, Blackberrys i Smartphones que col·lapsen la xarxa de mòbils.

Una vegada enllestida la feina, en Jordi va marxar a cobrir altres llocs de treball, recordeu que era una feina temporal. I la princesa va quedar trista i desolada. No li podia perdonar! La princesa Margarida va vendre l'exclusiva a COTILLA TV i es van fer uns quants programes explicant com va anar tot. Menys de Sant, al Jordi el va deixar ben retratat...

Potser els temps canvien, però a mi, encara m'agraden els contes que comencen per "Hi havia una vegada...".

Alba López Folch
1r de secundària

L'espera

L'agulla implacable continuava el seu efímer cicle de seixanta monòtons segons. Aïllada de tot, sotmesa a la seva pròpia realitat. Amb el seu soroll característic, el rellotge feia saber que ell dominava la situació. A fora plovia. Les gotes d'aigua baixaven amb una vitalitat impròpia en aquella sala. Malgrat tot, una tènue llum penetrava per les cortines ajustades. Damunt d'un llibre de Bertrand Russell, les gotes del sèrum fisiològic precipitant-se dins d'una bossa, junt amb el diabòlic rellotge, es compenetraven per a esdevenir un cronòmetre que calculava el temps que li quedava de vida. Les pulsacions de la màquina que mesurava les freqüències cardíaques afegia monotonia a aquella espera. Aquella llarga, injusta i inútil espera. Jo restava impotent davant d'aquella terrorífica imatge: ell, estirat al llit, amb una bata blanca, connectat a nombroses màquines i trobant-se a la intersecció entre la vida i la mort. Portava en aquella habitació tretze hores. Ni més ni menys. Dormint en un incòmode sofà, menjant en un incòmode sofà. En fi, vivint en un incòmode sofà. En aquestes últimes tretze hores, la meua vida s'havia tornat un infern. A vegades, em refugiava en els meus pensaments massa optimistes: "bé, pensa que ell ha fet tot el que ha volgut. Bé, pensa que ell ho va donar tot. Bé, pensa que potser se'n surt". Repetia constantment aquest mantra per a no morir consumit. Fins i tot els havia anotat en un quadern negre que ell em va donar. "Perquè hi apuntis tot allò que trobis interessant" em va dir aquell dia d'estiu. Jo el mirava cada dia, aquell quadern. Sempre el portava amb mi. Però fins que ell no es va trobar estirat, impotent, enfundat en una horrible bata blanca i connectat a mil i una màquines, no vaig gosar utilitzar-lo. Armant-me de valor, vaig agafar un bolígraf i hi vaig apuntar: "Ell ha fet tot el que ha volgut i ha pogut. Ell ho va donar tot. Bé, pensa que potser se'n surt". Però, aleshores, me'n vaig adonar. Analitzant les frases em vaig adonar de tot. Què és el que volem? Què és el que podem fer? Té algun tipus de relació amb el que volem? Quan va ser l'últim cop que algú ha fet alguna cosa per primera vegada? Les respostes em van aparèixer soles, sense necessitat d'un mínim esforç mental conscient:

No fem res. No fem el que volem i no lluitem per aconseguir-ho. No ens coneixem a nosaltres mateixos. Què fem aquí? Patim. I ho consentim. No-més allò que és inert pot gaudir d'una vida. Nosaltres ja no, empesos per la nostra ment primitiva. Quan més a prop creiem que estem, més ens estem allunyant. Perquè, al cap i a la fi, on volem arribar? Quin és l'objectiu de l'home, de la vida en general? Som capaços de veure a través de parets, i això ha fet que oblidem que les parets existeixen. Anotem màximes a primera vista absurdes en una llibreta. I després, empesos per la nostra objectivitat inhumana, ens n'oblidem. O ho fem veure. És cert que hi ha una realitat? Un Tot? És cert que pot passar alguna cosa? I, en el cas que la resposta sigui afirmativa, per què passa?

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

SANT JORDI 13

I, inconscientment, la meua mà va apuntar el fruit d'una crisi existencial. I les llàgrimes, com la mà, inconscients, van començar a travessar les meves galtes. I, qui sap per què va ser? Potser va ser perquè estava completament penedit de tot allò que no vaig ser capaç de donar-li quan ell era conscient del que li donava. O potser va ser perquè el pulsòmetre havia substituït un soroll intermitent per un seguit, persistent i únic soroll.

PoI Ruiz Vouillamoz
2n de secundària

escola
RAMON FUSTER

REIO

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

Des d'un altre punt de vista

Segur que més d'un cop has sentit parlar sobre l'optimisme o la negativitat, o potser et sona més la frase "no hi ha mal que per bé no vingui" o t'hauran fet la prova d'omplir un got fins a la meitat per veure si ets optimista o pessimista. Un bon exemple n'és la història del Miquel, un home gran que amb el pas del temps va veure com molta gent que ell estimava marxava.

En Miquel era un marrec de només quinze anys quan la seva mare es va morir. El va criar el seu pare fins que, catorze anys després, una forta i desconeguda malaltia va acabar amb la seva vida. L'únic record que en va quedar va ser un rellotge que li va regalar a en Miquel pel seu vuitè aniversari. Llavors en Miquel va decidir anar-se'n a viure amb els seus avis. La seva àvia Pilar era cuinera d'un restaurant i el seu avi Josep, rellotger. En Miquel anava, sempre que podia, a ajudar el seu avi ja que la rellotgeria era un tema que li cridava molt l'atenció. En Josep, però, no va trigar gaire temps a abandonar aquest món i en Miquel es va haver d'encarregar de la botiga. Al cap d'un temps de pràctica i experimentació, en Miquel va agafar el rellotge del seu pare i el va transformar fins al punt que les agulles anaven en sentit contrari, és a dir, enrere. Ningú no entenia el significat ni la utilitat d'aquell rellotge. Només en coneixien el secret en Miquel i la Pilar i, en el fons, tampoc no era tan mala idea. Aquell rellotge es trobava d'aquella manera per una simple raó: en Miquel volia dominar el temps, és a dir, si el temps havia sigut capaç de prendre-li els seus estimats, seria l'únic capaç de retornar-los al seu costat. En definitiva, en Miquel pensava que si en lloc d'avançar, el temps retrocedís, potser podrien tornar a la vida totes aquelles persones que, en un moment o altre, havien abandonat els seus familiars. Així és que dia i nit, dia rere dia, en Miquel observava aquell rellotge amb l'esperança de, tard o d'hora, retrobar-se amb la seva família. Ell perdia la noció del temps i es va passar anys tancat a casa seva, sense vida. No va ser fins que va arribar a la seixantena que va ser conscient que havia estat malgastant tots aquells anys, que els havia tirat i que els seus estimats mai no tornarien. Al principi va pensar que res no valia la pena i que la vida no tenia sentit, però al cap d'uns dies va canviar de pensament: i si en lloc d'entristir-se per haver perdut els seus familiars, s'alegrés d'haver-los conegut?

I és així com, des d'aquell dia, en Miquel mira la vida amb uns altres ulls, transformant-ho tot en fets positius i gaudint de cada moment com si cada dia fos l'últim per tal de recuperar tots els anys que havia perdut.

Elisabet Romero Pérez
3r de secundària

Casualitat o destí

Ara sóc a casa, mirant, per la finestra, com cauen els flocs de neu. Com que ja fa uns quants dies que neva, l'única cosa que veig és un paisatge farcit de blanc. Això aquí és costum, de fet, el que se'ns fa estrany és que cada cop els hiverns són menys freds; segurament és degut a l'escalfament global.

Cap a les onze, aniré a l'església ja que avui fa tretze anys que la vam perdre; sincerament, la trobo molt a faltar i em sembla que a mesura que corre el temps aquest sentiment es fa cada cop més gran, i tinc por que s'acabi apoderant de mi.

Estic observant un home vestit de negre que passa per davant de casa, això em fa recordar que m'he d'anar a arreglar ja que només queda un quart d'hora per a la missa.

Hi ha un silenci sepulcral, l'única cosa que se sent és la veu greu del capellà. Al final de l'acte, com el costum mana, tots els que han assistit a la missa vénen per animar aquells que formàvem part de la seva família.

Ja estic tornant cap a casa. Es nota que és l'hora de dinar ja que les úniques persones que hi ha pel carrer som els que tornem de l'església. Com que no passen cotxes, el carrer està molt silenciós. Això m'ha permès adonar-me que se sent un soroll, semblant al que faria una cascada d'un riu, però no recordo que n'hi hagi cap en aquest indret. El soroll del meu estómac em recorda que he d'anar a dinar. Ja tornaré a investigar més tard, quan tingui la panxa plena.

Ja torno a ser al carrer, allà on he sentit aquell soroll d'aigua. No aconsegueixo descobrir d'on prové.

Segueixo caminant, deixant-me portar per l'oïda, crec que si d'aquí a una estona encara no he trobat res, ho deixaré estar.

En un tres i no res he passat d'estar a un carrer que em conec com el palmell de la meva mà, pintat de blanc per la neu i ple de gent passejant, a una casa fosca, subterrània, totalment desconeguda per mi –i suposo que per molta gent més– i el que em fa més por: completament abandonada, sembla que faci segles que ningú passi per aquí.

Des d'aquí baix veig el forat que he fet al caure, i just al costat hi ha un forat una mica més petit per on cau l'aigua que he sentit abans de dinar. Com que per aquí no podré sortir, investigaré per la casa –per dir-li d'alguna manera– a veure si trobo alguna sortida.

He caigut en una sala molt estranya; només hi ha un quadre blanc penjat a la paret i una cadira al centre de l'habitació, enfocada cap al marc, com si l'última persona que s'hi hagués assegut hagués estat observant el quadre.

Passada aquesta primera sala n'hi ha una altra de petita amb un armariet de fusta pintat de negre situat al mig, suposo que podia ser el lavabo. Finalment hi ha una tercera sala que deu tenir uns deu metres quadrats, més o menys com la primera que he trobat. Aquí també hi ha només un moble, però no és ni una cadira ni un armariet, sinó una taula col·locada al centre de l'habitació.

Em sembla que hauré de sortir pel forat pel qual he entrat, ja que a la resta de la casa no hi ha cap forat ni porta per on es pugui sortir.

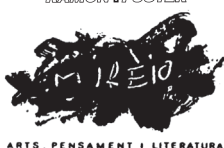
Ja torno a ser a la primera sala que he trobat: havia pensat d'agafar la cadira per poder-ne sortir però ja no hi és, i al seu lloc hi ha una escala. De cop m'ha agafat un calfred i moltes ganes de sortir d'aquí, qui ho pot haver canviat?

En fi, no tinc la intenció d'estar aquí gaire estona més per esbrinar si realment hi ha una altra persona, per tant, m'enfilaré a l'escala i aniré corrent cap a casa.

Per fi he arribat. Ara mateix només tinc ganes d'anar a dormir, deixar-me portar pels somnis i oblidar el que he vist avui. Demà, quan em desperti, ja pensaré en el que he vist.

No sé quina hora és ja que s'ha acabat la pila del meu rellotge, però com que m'he despertat a causa de la claror del sol, suposo que ja deu ser hora de llevar-se.

Mentre esmorzava he estat reflexionant sobre l'estranya experiència que vaig viure ahir, i m'he adonat que amb els nervis i les ànsies per sortir no vaig donar importància a coses que la mereixien, com el fet que totes les parets eren d'un color negre esgarriat, o que tant l'armariet, com la cadira i la taula es trobaven al centre de les habitacions, ben col·locats. Potser, per increïble que em sembli, sí que estava habitada, potser aquella casa tan poc acollidora i tant horrorosament freda sí que tenia propietari perquè, de fet, els pocs mobles que hi havia estaven en bon estat, el marc blanc estava recte i no hi havia ni una teranyina ni cap cosa que suggerís que aquella casa estava abandonada. I, a més a més, algú va haver de canviar la cadira per l'escala. Però si realment aquella casa estava habitada, si realment alguna persona podia viure allà, si realment algú podia dormir i passar el dia en aquella casa, com és que mai no l'havia vist? On estava mentre jo estava allà dins? Com va canviar la cadira per l'escala? D'on va treure l'escala? Com entrava i sortia de casa seva, si és que ho feia? Com podia

SANT JORDI 13

dormir, menjar, dutxar-se, etc., en una casa amb una sola cadira, un armariet i una taula? Tinc tantes preguntes sense resposta... però la que més m'inquieta és si ha estat casualitat o destí? Em pregunto què hauria passat si ella, la meva germana, no hagués mort avui fa tretze anys i un dia, i si hagués passat per un altre camí per assistir a la missa, i si just en el moment en què jo passava per sobre la casa hagués passat un cotxe i jo no hagués sentit aquell soroll d'aigua? I si la neu no s'hagués desfet? Si tot això no hagués passat, potser d'aquí a cinquanta anys encara no s'hauria descobert la casa i ningú hauria sabut res d'aquesta persona que hi viu, i que encara m'és desconeguda. Crec que el més adequat és que mantingui aquesta aventura en secret, ja que si el destí ha volgut que únicament jo descobreixi aquella casa, deu ser per alguna raó i, a més a més, tampoc no vull que la persona que habita allà rebi visites no desitjades, ja que per l'estil de decoració, mancada de qualsevol fotografia o record familiar i pel tipus de casa en general, sembla que ha de ser algú molt solitari. Suposo que, si m'hi veig amb cor, d'aquí a uns mesos hi tornaré per veure si puc descobrir alguna cosa més.

Maria Masdefiol Garriga
4t de secundària

El drac que no tenia taques

Vet aquí un drac que no tenia taques i estava molt trist fins que va arribar una dragona i el drac es va enamorar, però li feia vergonya perquè ell no tenia taques i ella sí que tenia taques precioses. La dragona el va veure i el va ajudar posant-li unes taques que tenia guardades.

Aina Cosin Bertran
1r de primària

El món gris

Hi havia una vegada un món gris. Les plantes eren negres. Els semàfors eren negres, grisos i blancs. I els carrers eren plens de tristesa. Tota la gent estava trista. Sempre es preguntaven:

- Per què no podia haver-hi colors?

Un dia van fer una manifestació. I cridaven:

- Carrers lliures!

De sobte va aparèixer una noia volant. Era la fada dels colors, anava vestida de tots els colors del món: vermell, groc, blau, rosa, taronja, verd, lila... tots es van quedar bocabadats, no s'ho podien creure, veien tots els colors. Però la fada dels colors, de sobte, es va posar malalta. I va començar a perdre tots els colors. Els habitants del món gris es van posar tristos. Ella els va dir que no es preocupessin que amb els colors que li quedaven, que eren: groc, vermell, verd i blau, els podien barrejar i en tindrien més. Els habitants ho van provar i es van posar molt contents. Aquell món fosc va passar a ser un món de molts colors.

Mei Sarrias Sorni
2n de primària

El llapis gris està trist

Hi havia una vegada un poble on només hi vivien llapis. Tots eren feliços, simpàtics... Us imagineu un poble que tots estiguin sempre contents i mai ningú es baralli? Bé, tots, tots no, tots menys un llapis que es deia Griseta, i sabeu per què? Perquè era grisa i a ella no li agradava. La veritat és que no era massa divertit ser de color gris, i menys quan tot el seu voltant està envoltat de colors alegres. Els seus pares eren de colors alegres, les seves amigues, els seus tiets, les seves àvies, els seus avis... suposo que tots els habitants del poble. Cada vegada la Griseta estava més trista perquè anava coneixent més gent i tots els nens i nenes que trobava i de qui es feia amiga o amic eren de colors alegres. Pobra Griseta, cada dia es posava més trista.

Un amic seu se'n va adonar i com que no volia que la Griseta estigués tan trista va intentar trobar la solució. I així va ser. Un dia, tot decidit, va anar a l'escola però encara no li va dir que havia trobat la clau. De cop i volta va pujar dalt d'una cadira i va mirar la Griseta.

- Ja no vols estar trista- va dir- Si no vols estar trista jo només he trobat una solució... Nosaltres et podem pintar, com que som llapis... Et sembla bé?
- Síiiiiiiii- va cridar.

I així va ser des d'aquell dia, va canviar de dir-se Griseta a Colorina!

Clàudia Mussull Montasell
3r de primària

L'aventura de la lectura

Quan llegeixo un llibre em sento com si estigués a dintre, i aquest és el millor moment. Passo aventures noves i emocionants.

Quan llegeixo un llibre d'aventures en el mar, gairebé puc notar com les onades m'esquitxen. Fins i tot puc flairar la sal de l'aigua i, segons quin llibre, sembla que m'estigui mullant els peus a prop de la costa. Sento com els peixos fan "glup glup" i les estrelles canten havaneres totes juntes.

El pitjor passa quan em cau a les mans un bon llibre de por. Sento les rialles de les bruixes i me les imagino amb una berruga al nas i... que el meu llençol és el líder dels fantasmes!

Però quan arribo a l'última pàgina d'aquesta aventura tan emocionant, ja estic pensant en el proper llibre que llegiré.

Núria Flos Domingo
4t de primària

La nena que volia fer un núvol

Hola, em dic Mònica i avui estic molt emocionada perquè a la meua escola fan el dia de la ciència. Consisteix en què tots els nens i nenes de cinquè fan un invent. Jo encara no sé què fer, però avui (dilluns) em ve a buscar el meu avi, i ell té molta imaginació.

Aquesta tarda quan surto de l'autocar, diviso el meu avi a la llunyania. El saludo amb un somriure i li explico que a l'escola fan el dia de la ciència i en què consisteix, però que jo encara no tinc cap idea. Ell m'explica que quan era petit li agradava molt fer invents i que el seu pare (el meu besavi) l'ajudava, i quan es posava nerviós el seu pare li deia: "La paciència és la mare de la ciència". I ell sempre es quedava amb el dubte d'aquella frase. Però ara que ja és més gran m'explica, ja ho sap.

- I doncs, què vol dir? – li pregunto jo.

- Quan siguis més gran ja ho sabràs- em diu amb una mirada misteriosa.

I jo, com ell de petit, em quedo amb la sospita i el dubte d'aquella frase tan estranya.

Arribem a casa. Berenem i comencem a pensar. Un invent... un invent...

- Ja ho tinc- diu el meu avi.

- Què? Què? Què?- dic jo.

- Farem un núvol- diu.

- Però això és impossible- dic.

- De mentida, eh?- diu- però que sembli de veritat- xiuxiueja.

- D'acord. Ho provarem! – dic entusiasmada.

El meu avi, que en sap d'això, em condueix a una botiga que està en un carreró deixat i abandonat. El cartell de la botiga està fet pols, però tot i així, per dintre, la botiga és impressionant. La dependenta és molt amable i ens ensenya la botiga. Comprem: cotó, una bombeta, un endoll, un botó per picar i que el núvol es posi en funcionament i un got de plàstic.

Arribem a casa i agafem el cotó; li fem forma de núvol i a la part del darrere hi fem un forat. En aquell forat hi posem la bombeta. Connectem l'endoll perquè el núvol funcioni. Agafem el got i hi posem aigua. Posem els dos botons. A un hi dibuixem un sol i a l'altre un núvol.

SANT JORDI 13

- Quan piquem el botó sol – m'explica l'avi- la bombeta s'encendrà i representarà que fa sol i llavors en el núvol no hi plourà. Quan piquem el botó del núvol, el got es girarà i semblarà que plogui.

Ho vam comprovar. Vam picar el botó del sol i tot funcionava correctament. Vam picar el botó del núvol. El got es va girar però... l'aigua queia tota de cop! Jo em vaig posar molt trista però el meu avi estava tranquil i tan content com sempre. Vam començar a rumiar però va venir la meva mare i no ens va donar temps. Ara ens hauríem d'esperar una setmana. Abans d'anar-se'n el meu avi em va dir:

- Recorda, la paciència és la mare de la ciència.

I se'n va anar.

Vaig esperar una setmana que em va semblar interminable. A la fi va arribar dilluns.

Un altre cop vam berenar i vam començar a pensar. Aquest cop va ser a mi que se'm va ocórrer la idea:

- Un colador!

Dit i fet, vam posar un colador, però abans també vam fer un forat a sota. Ja estava tot llest.

Va arribar el gran dia. Estava asseguda, les cames em feien figa i la suor em regalimava front avall. Per fi van cridar el meu nom. No m'ho podia creure! Havia guanyat! Encara no sé com m'ho vaig fer per guanyar.

Bé, ja he descobert la frase que em va dir el meu avi abans dels premis. I tu, que ho saps?

Bet Tubert Costa
5è de primària

El planeta disbarat

Hola terrestres! Em dic Barat, DisBarat. Sóc un habitant del planeta Disbarat.

Us vull explicar com és un dia normal en aquest planeta.

Set en punt.

El despertador em sona i m'aixafa la mà, m'aixeco i vaig a esmorzar, em fico a la torradora i baixo la palanca que hi ha. Després, quan estic ben torrat ja em puc menjar el pa.

Dos quarts de vuit.

Vaig a treballar, agafo el cotxe, me'l poso a l'esquena i vaig cap a la feina.

Vuit en punt.

Estic a l'oficina, el paper agafa un bolígraf i comença a escriure'm a la cara i signa les meves mans.

Estic així durant cinc hores.

Una en punt.

Vaig a dinar, em fico en una paella i encenc el foc. Després d'una estona em menjo l'arròs.

Dues en punt.

Torno a treballar. Ara l'ordinador toca les meves dents i quan he acabat, per la meva boca surt un full escrit.

Nou en punt.

Per sopar em fico a dins d'una olla amb aigua bullint, després em menjo la sopa. Quan he acabat vaig a rentar-me les dents. El raspall m'agafa i passa les meves dents pels seus pèls. Després encenc la televisió i em mira.

Onze en punt.

Vaig a dormir. Agafo el matalàs i me'l poso a sobre, al cap d'una estona em quedo adormit.

SANT JORDI 13

I així és un dia al planeta Disbarat.

Em sembleu molt rars els extraterrestres. Que fiquen el pa a la torradora? Que escriviu al paper? Que el cotxe us porta a vosaltres? A mi això no em sembla normal.

Per cert, si voleu visitar el meu planeta ara us dic com fer-ho:

Des del Pol Nord del vostre planeta sortiu recte cap amunt, després de cinc minuts premeu el botó (en cas que el tingueu) de canviar de dimensió, us trobareu Disbarat davant vostre.

Espero veure algú de la Terra d'aquí poc!!!

Dídac Díaz Funes
6è de primària

La llegenda de Sant Jordi

Aquí ve, aquí arriba,
 cavalcant amb el seu cavall,
 amb tota la seva velocitat exhibida
 travessant muntanyes i valls.
 La Joana arribà a Montblanc,
 i allà el rei l'esperava,
 dret, entre la gent que l'anava lloant,
 i amb una cara que preocupava.
 Arribaren al castell,
 després d'una curta passejada,
 i acompanyats d'un tortell,
 la història fou explicada.
 "Resulta que un dia
 un enorme drac es va presentar
 i amb la seva fam, el poble patia
 ja que, diàriament, una persona s'havia de menjar.
 Decidiren amb la sort
 quina persona satisfaria la fam de l'animal,
 i amb un destí pitjor que la mort
 li tocà al petit príncep reial.
 Es posaren a la batalla,
 preparant els fusells,
 però el drac com qui diu calla
 els deixà a tots vermells."
 Només us faig una petició,
 si me la podeu concedir, bella dama.
 Us demano que salveu el meu fill sense temor
 i poseu el drac on mana.
 I, sense fer esperar,
 ella sortí de l'habitació
 i anà a buscar
 el príncep en qüestió.
 Després de molt buscar,
 als afores de Montblanc
 trobà la cova fosca i vulgar
 on el drac estava descansant.
 I darrere uns matolls estava
 Sant Jordi pregant
 i amb una por que es notava,
 les dents li anaven petant.
 I la cavallera va pensar
 que si el drac s'adormia

ella podria no fer-se notar
i en Jordi salvaria.
Però en alguna cosa es va equivocar
perquè quan el Jordi deslligava
una silueta es va apropar
i li va clavar mossegada.
I aquí se'n va i allà arriba
volant com un animal endimoniàt,
repartint la por exhibida:
-És el drac, ha arribat!

- Un moment, espereu, qui ha posat això al guió, si es pot
saber? Ningú? Ja m'ho esperava... A veure! Què no heu entès
que aquí guanya la Joana? Va, podem acabar l'obra de teatre
amb tranquil·litat? Au va, narrador, estàs llest?
- Preparat!
- Vinga! Acabem per fi!

Doncs la Joana notà l'alè de l'animal
i va agafar la ballesta,
i així acabà amb aquell carcamal
aquella cavallera tan llesta.
De la sang del drac sortí una rosa
que el príncep li regalà a sa salvadora,
i li declarà si volia ser la seva esposa
i ella li va respondre que així fora.
Aquí ve, aquí acaba
cavalcant amb el seu cavall
la història de la parella enamorada
travessant muntanyes i valls.

- Això sí que és una obra de teatre! Molt bé, nois, preparats per
tornar a començar! Això sí, sense interrupcions...

Gemma Freixas Anguera
1r de secundària

En Toni

Vet aquí una vegada un nen que no volia somiar.

A l'hora del pati, quan tots els nens i nenes explicaven que havien estat aviadores, bombers..., ell callava i marxava malhumorat cap a la classe. I és que en Toni no volia somiar. Ja l'havia escoltat moltes vegades, aquell discursset. Si el follet dels somnis trucava a la porta de la seva imaginació, ell no obria. I no era pas que en aquell moment no el sentís perquè la televisió estava massa alta o tenia molta son. El que passava realment era que no ho volia. En Toni es negava rotundament a somiar.

Aquell dia, però, la senyoreta Montserrat tenia una sorpresa preparada. Cada any, una classe del curs era l'encarregada de pintar un tros de mur de l'escola. Aquesta vegada, la responsabilitat estava en mans de la classe d'en Toni. Tots estaven neguitosos perquè tothom veuria la seva obra d'art i, si no quedava bé, els sabia molt de greu. Heu de pensar que el mural seria la imatge que veurien tots els pares i mares quan anessin a buscar els nens a l'escola. També el veuria qui anés al mercat... No era pas cap ximpleria! El tema d'aquest any eren els somnis. Cadascú hauria de dibuixar un personatge que hagués somiat alguna vegada. Era una feina fàcil. Ara bé, en Toni no hi estava del tot d'acord. Ell hauria preferit qualsevol altre tema abans que aquest! Però si ell no somiava! Quin problema!

- Què fas, Toni, que no dibuixes? – va preguntar-li la senyoreta Montserrat.
Que ell no les feia pas, aquestes coses de somiar a les nits, va respondre-li.

- Doncs seràs l'encarregat de pintar el fons del mural – va proposar-li la Montserrat.
I en Toni va dir que d'acord.

- A veure- va dir la professora a en Pep i la Maria, companys de classe d'en Toni.
- I vosaltres què heu somiat?
- Jo? Que un camió m'aixafava i em convertia en un fantasma.
- A mi em perseguien un munt de galetes tirant-me trossets de xocolata!

I en Toni se les veia de tots colors per enginyar un mar de peixos en forma de camió, un camp de flors gegantines... Però encara que no us ho cregueu, en Toni se'n sortia, i ben bé que ho feia! Era el rei del pinzell! I és que sense adonar-se'n, en Toni havia estat somiant tota aquella estona. Mentre tots els seus companys eren al pati jugant, sabeu on era en Toni? Pintant el mural. Mentre tots els seus companys eren al menjador dinant un plat meravellós de la Manolita, la cuinera de l'escola, sabeu on era en Toni? Pintant el mural! Quan en Toni va veure el mural acabat es va quedar callat. En Toni no volia explicar-ho, això! Ell que sempre havia dit que no volia somiar i ara va i se li escapa un somni, i dels grossos! I a més a més, el que li feia més por era que li havia agradat. Li havia agradat molt; un MOLT en majúscules. Ell sempre havia menyspreat els seus companys de

SANT JORDI 13

classe perquè somiaven, i ara segur que es riurien d'ell. Quan va arribar a casa li va dir a la seva mare:

- Mare, no hi tornaré mai més, a l'escola.

Però aquella nit, quan en Toni es va adormir, el va atrapar un dels somnis més bonics que poden existir, i l'endemà al matí va voler explicar-lo a tothom.

- Apa, quin somni tan bo! – li van dir.

- Doncs a mi em va passar que... – i un munt d'històries van succeir a aquella.

Mira que n'havia estat, de burro! Ara en Toni somiava i somiaria molt més, fins que li sortís fum del cap, fins que ja no pogués més o fins que trobés un somni on quedar-se.

En un racó del mural sortia en Toni. I sabeu quin personatge era? En Toni era un personatge que no volia somiar.

Oriol Rovira Bertomeu
1r de secundària

Ma filla cega

Mariner solitari, digue'ns en què penses,
traginant a la barca amb la mirada encesa.

Penso en ma filla, que ha nascut cega,
penso en la por que em fa sentir ella,
quan la miro i penso si seré capaç de donar-li el que espera.

Digue'm mariner, i doncs, què creus que ella espera?

Que li ensenyi altres mars, altres vents, altres terres,
navegant junts pel món,
sota la senyera de la nostra barca Petita Rosella.

I com creus que ho viurà una noia que és cega?

Quan el vent bufi molt i trontolli la vela,
l'abraçaré ben fort i la mantindré dreta,
amb la mirada ben alta, superant els problemes.

I a les nits d'estiu, quan hi haurà lluna plena,
ens banyarem plegats sota les estrelles,
gaudint de la pau, passada la tempesta,

sentirà l'oceà com si fos casa seva,
sempre respectant les criatures alienes,
d'argent i de sal, d'escates i estrelles.

I cantarà cançons, sempre marineres,
i el seu cant serà tan viu, tan alegre,
que donarà esperança a aquells que no en tenen,
que donarà calma als que volen la guerra
i posarà pau, arreu, a la terra.

I fins i tot vosaltres, estimats companys,
vindreu a mirar-la i sentireu enveja,
perquè ella és tan forta, tan pura, tan ferma,
que segur us farà entendre,
que la vida és amor, és coratge i és respecte.

Aitana Gilabert Gil
2n de secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Per la llibertat d'escollir

PAM, PAM! Els bots de la pilota ressonaven d'una forma exagerada a aquella hora del matí, segurament per la falta d'altres sorolls ja que era molt d'hora, però també per com eren d'estrets aquells carrers del vell Sarrià.

Al Marc li encantava anar a l'escola per camins estranys i foscos, no feia mai el mateix recorregut encara que no fossin els camins més curts, per això sortia ben d'hora de casa, quan encara tot era fosc. Ell i la seva inseparable pilota caminaven a un ritme tranquil quan, de sobte, en Marc es va aturar davant d'una botiga: "Llibreria Bogatell" - va llegir.

Va ser en aquell moment quan va fixar-se en l'aparador: tot preparat per a la diada de sant Jordi, el Dia del Llibre! Va reflexionar uns moments i el petit somriure que li havia aparegut va donar pas a una expressió de preocupació.

- L... la ro-ro-ro-sa – va tartamudejar.

Es va quedar aturat uns segons pensant. Per què amoïnar-se, com cada any no tenia ningú a qui regalar-li una rosa. En part, li agradaria poder fer-li a algú, però així tenia una preocupació menys i, sobretot, evitava passar un mal moment.

- Res de roses! - va dir en veu alta.

Es va girar de nou i va començar a caminar pels carrers foscos i solitaris amb més decisió que abans; però en una d'aquelles passes més accelerades del normal el bot de la pilota va tocar-li en un dels peus i va anar a parar dins d'un carreró totalment fosc. Es va aturar sota la llum del fanal, immòbil, dubtant d'entrar en aquell forat negre per buscar el seu inseparable acompanyant. Un, dos, tres segons... i seguia aturat. De sobte, com per art de màgia, va començar a sentir uns botets i va aparèixer la seva pilota com si hagués estat escopida per aquell carreró. La va aturar amb el peu com si fos en Messi. Va esperar uns instants i, mentre s'ajupia per agafar-la, va sentir una veu des de dintre les profunditats de la foscor.

- Ei, noi! – li deia una veu fluixeta, tremolosa i gastada- Espera un moment, no te'n vagis. Tinc una cosa per a tu!

En Marc, aterrit, va fer el gest d'anar-se'n el més ràpidament possible, però la seva curiositat el va fer fixar la mirada dins la foscor espessa del carreró. Una velleta asseguda a terra en un racó del carrer, coberta amb una manta i amb un mocador al cap li parlava:

- No tinguis por, no et faré mal, només vull donar-te una cosa.

En Marc dubtava què fer, en un principi no havia d'entrar en aquell carreró, però al mateix temps pensava que, què carai li podia fer una velleta que ni tan sols podia caminar.

- Tinc molta pressa- va respondre en Marc.
- És un moment- va dir la velleta.

De sobte, la dona va treure una rosa vermella i brillant de sota la manta i, amb la seva mà arrugada i tacada, li oferia al Marc.

- Té, és per a tu.
- Ah, gràcies... però és que no porto diners i no li puc pagar- va dir en Marc.
- No m'has de donar res, te la dono. A més, has de saber una cosa- va dir misteriosament la velleta.
- Qqq...uu...èèè?- tartamudejà de nou en Marc.
- Noi, aquesta rosa és màgica; a qui li regalis s'enamorarà de tu per tota la seva vida... Per això només et demano que estiguis convençut d'a qui li regales, res més.- La velleta seguia mantenint la mà aixecada oferint-li la rosa.

El Marc va fer un pas endavant, amb una mà aguantant la pilota i l'altra, estesa per recollir la rosa, es va anar endinsant en el carreró amb molta por, però enlluernat pel misteri d'aquella rosa. Va arribar a l'alçada de la vella, va agafar la rosa i, abans que la senyora la deixés anar, li va dir:

- I recorda, regala-li a qui estiguis ben convençut.
- Gràcies.- va dir en Marc. I va sortir d'allà tan ràpid com va poder.

Amb la seva rosa a la mà es va dirigir cap a l'escola pel camí més curt i sense botar ni un sol cop la pilota.

El sol començava a sortir. El dia anava passant. En Marc assistia a les classes com tots els dies. Havia guardat la rosa en el seu escriptori esperant tenir un moment i pensar què fer-ne. A l'hora de l'esbarjo es va quedar a classe sol, va obrir el seu calaix i va agafar la rosa. Mentre la contemplava va començar a pensar: Ja està! Li regalaré a l'Elisabeth, la noia més guapa del col·legi, seré l'enveja de tothom, els altres nois no es ficaran amb mi i... però no és gaire simpàtica, és una mica creguda... no sé, millor no. La Mònica! Intel·ligent, estudiant, responsable, és atractiva... però... és avorrida, no gaudeix de les coses... no, no, tampoc. Ah! La Judith! Simpàtica, divertida, no és molt guapa, però no importa! Fet! N'estic convençut? No! No aprova cap assignatura i només faltaria que se'm contagiés! Ni parlar-ne! Tot eren dubtes i en Marc no en treia res clar. Va tornar a posar la rosa dins el calaix i va sortir al pati.

SANT JORDI 13

Les hores passaven i no havia pres cap decisió. En finalitzar les classes va decidir anar a la biblioteca, com tantes altres vegades. Just a l'entrada hi havia una professora que donava a cadascun dels alumnes que entraven a la biblioteca aquell dia un obsequi. Era un sant Jordi petit dalt d'un cavall. En Marc el va agafar sense donar-li importància i pensant que es podien estalviar aquell ridícul obsequi. Va asseure's a una taula i va treure els llibres.

Damunt la taula va deixar la rosa, l'estoig i el sant Jordi, i es va centrar en aquells problemes de matemàtiques que tant li costaven. Després d'una estona i de cinc problemes resolts, va sentir una veu a la seva espatlla.

-Oh! Que xulo! M'ho regales?- va sentir.

En Marc, sense aixecar el cap dels seus papers i només girant un ull cap al sant Jordi damunt del seu cavall, va contestar:

- I tant! Tot teu.- Vés a cavalcar a una altra taula! Adéu, sant Jordi ridícul! Va pensar; i va tornar a endinsar-se en els seus problemes matemàtics.

- Gràcies!- va respondre la veu.

Passats uns segons en Marc va aixecar la mirada de nou i la seva sorpresa va ser majúscula quan es va trobar davant dels seus morros la figureta de sant Jordi damunt del cavall i amb l'espasa aixecada, però... on era la rosa?

Es va aixecar de cop i, donant un gir de 360º, va veure la seva rosa en mans d'un noi que caminava pel passadís mentre l'olorava.

- Ei! -va cridar en Marc- Espera un moment!

El noi que portava la rosa es va girar i, amb un somriure a la cara, va respondre:

- Digue'm?

En Marc es va quedar parat. Va sentir quelcom que mai no havia sentit i, amb tota la seva seguretat, li va contestar:

- Res, res. És per a tu. Te la regalo.

I va continuar amb els seus deures més content que mai.

Paula Ferrer Rendé
2n de secundària

Òpera

La música, inicialment intensa, s'apaga.
Seguidament, una melodia dolça però insegura,
com si fos una persona dolça i a la vegada agosarada.
El públic mut, expectant. S'acaba l'obertura.

Comença el recitatiu, i amb aquest, la trama.
En una plaça, un home intentant captar l'atenció d'una bella dama.
De fons, els violins sostenint una nota en l'aire, que a poc a poc va minvant,
ensems la intriga de la trama va augmentant.

Aquella bonica dona no sabia encara,
que aquell baró no era qui deia ser,
ja que no era un obrer, sinó un adinerat foraster,
que volia que de la seva persona s'enamorés.

La romàntica melodia que de fons els acompanya
intensifica els sentiments d'afecte i estima.
Llàgrimes com perles dansant pels rostres dels espectadors,
que es deixen portar per la triomfant història d'amor.

Una clara nit de lluna plena,
mentre estaven dins la seva bombolla d'amor,
ell decideix contar-li la seva procedència,
tot deixant-la en estat d'estupor.

En finalitzar la sorprenent ària,
la dama el besa dolçament,
mentre la música a poc a poc es va fonent,
i la gran sala s'omple d'exuberants aplaudiments.

Marta Vilà Brualla
3r de secundària

Somnis

Júlia

M'incorpo del llit. He tornat a tenir un malson, ja és el tercer cop aquesta setmana. Em sento marejada, però em rento la cara i ja em trobo millor. Miro el rellotge, són tres quarts de vuit, falta poc perquè el despertador soni, així que descarto seguir dormint. Surto de l'habitació i entro a la cuina. Em preparo un cafè i em menjo el pa sec que vaig comprar fa un parell de dies.

M'afanyo a tornar a l'habitació per poder estirar-me al llit, on les mantes aïllen una mica el fred de l'hivern. Em dono una dutxa ràpida, ja que l'aigua en aquesta època de l'any és massa freda per estar-s'hi gaire estona, em vesteixo i em preparo per anar-me'n. Surto i em dirigeixo a la meva petita botiga, situada a deu minuts d'on visc. Sóc modista, no és un treball que doni gaire de si, però sí el suficient per anar tirant endavant, i és el que realment m'agrada.

Són dos quarts de nou, és a punt d'arribar. Poso el cartell d'obert i m'assec darrere el taulell. De cop, sento una veu aguda i dolça i veig una carona somrient que s'atura davant l'aparador i observa l'abric vermell de llana que hi està exposat.

Les seves trenes de color daurat brillen sota el sol. És petita, prima, i porta un vestit fosc i desgastat que li va gran. Veig en els seus ulls clars el somni i el desig. Sento la seva mare, impacient, que la crida de lluny i la renya per haver-se aturat com cada dia. La veig desaparèixer tan ràpid com ha arribat i segueixo amb la feina.

És Nadal, l'època més maca de l'any, quan els somnis es fan realitat, quan les promeses deixen de ser desitjos senzills. Els dies són freds i la ciutat blanca celebra les festes amb alegria. Aquest any, però, hi ha hagut menys regals que de costum, el fred ha arribat amb més força. Els dies passen ràpidament i la meva petita admiradora segueix apareixent cada dia a la mateixa hora i s'atura davant l'aparador on hi ha l'abric vermell de llana, amb un somriure permanent que alegra el dia a tots aquells que la veuen.

...

Teresa

Aquest Nadal ha estat molt dur per a tots, hem passat molt de fred i no tenim mantes per escalfar-nos. Pateixo per la Clara, és molt petita i, encara que ho amagui, sé que ho passa malament. Malgrat les circumstàncies, ella sempre segueix amb un ampli somriure, intentant fer que tothom se senti millor. Em sento molt malament quan penso que no tindrà regals quan es llevi el dia de Reis, que ella

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

REIS
ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

SANT JORDI 13

serà diferent de tots els seus amics a l'escola; i, tot i que sé que no es queixarà, no puc evitar entristir-me.

...

Clara

Avui és sis de gener. Avui passen els Reis, tot i que crec que encara no han descobert el camí fins a casa meva; m'encantaria que aquest any, per fi, poguessin venir. Em llevo, em poso les sabates i em dirigeixo cap al menjador, allà descobreixo desil·lusionada que els meus desitjos no s'han fet realitat.

L'habitació segueix com sempre, la meva mare m'abraça en veure'm i em fa un petó al front.

- Sento que aquest any tampoc no hagin pogut venir.
- Suposo que estan massa ocupats amb els altres nens i s'han oblidat de nosaltres. No passa res, mama, ja vindran l'any que ve.

De cop, sento el timbre. Miro la mare. Veig la seva cara d'estranyada i dedueixo que ella tampoc no esperava visites a aquesta hora. Vaig cap a la porta i l'obro. Just davant, trobo una gran capsa embolicada amb un paper verd i un llaç enorme de color vermell. Em giro cap a la meva mare i veig en els seus ulls una curiositat i una alegria que fa setmanes que no veia.

...

Júlia

Són dos quarts de nou. Estic acabant un vestit que em van encarregar fa un parell de setmanes. De cop, sento una veu aguda i dolça, i veig una carona somrient que passa per davant de l'aparador. Porta un abric vermell de llana i les seves trenes daurades brillen sota el sol.

Anna Badia Martínez
3r de secundària

Morfeu

Car la minuteria avança
i les hores s'allarguen,
els ulls, com platets rodons, no es tanquen
i la respiració no minva gens,
la son se'n va, es fa esperar.

Mira que ja ho he intentat tot:
got de llet, exercici fet,
fins i tot ovelles que salten,
però tot i que fosc està,
cap ensopiment es veurà.

El pitjor és que no entenc el perquè.
Si almenys estigués trasbalsada,
emocionada... emperò no,
únicament estic desvetllada.

Per moments, el meu nerviosisme creix
sabent que aviat el meu despertador
sonarà amb el seu timbre missatger
que transmet aquell senyal al matí
i t'has de llevar, córrer i partir.

Ja, sota els blancs llençols que m'acullen,
procuro protegir-me del fred
que s'esmuny per la finestra gran
únicament per empudegar.

Si més no, exhaurida i sense sopor,
em faig presa entre plomalls i níviies teles,
simulant la somnolència desitjada,
resguardant els ulls gastats entre parpelles.

El dia no perdona i la força hi ha de ser,
passar la nit en blanc no serveix com a excusa,
cal atenuar la fatiga amb l'esperança
que la paròdia de la nyonya es faci certa.

Com si un raig de conhort trenqués la fosca nit,
i fes que clogui els mirallets de l'esperit,
entro en el meu món oníric i anhelant
on cada nit Morfeu m'ha acollit.

Cristina Encina Cabrer
4t de secundària

Entre silencis

Llevo lentament i desesperada la mirada, desenfocada pels somnis lleugers que encara leviten entre els meus pensaments. Sento la humitat lliscar pel meu front i el pes dels llençols amarats de suor que cobreixen la meva pell. Un dolor agut em tortura el cap, com si petits martells em colpegessin el cervell. Noto les mans fredes com el gel i un cansament que s'apodera dels meus ulls.

En l'aire es respira un silenci impenetrable, tal que em fa por respirar per no espatllar-lo. Una habitació blanca envolta el meu cos, suspès sobre un gran llit de ferro. No sé on sóc. Més ben dit, no sé ni com em dic.

Dins meu encara ressona un crit i una imatge fugaç inunda la meva ment. Veig un cotxe, seguit d'un soroll estrident.

M'adormo.

Em desvetlla el so d'una porta en obrir-se. Una dona disfressada amb una bata blanca i unes petites ulleres sobre el nas creua a poc a poc la porta, com si temés espantar-me. Travessa la sala lentament amb una expressió serena al rostre, ocult darrere uns vidres gruixuts. Tanmateix, no desenganxa la mirada del recull de papers desordenats que sosté sobre el palmell de la mà fins que arriba a la vora del llit, on reposa el meu cos esgotat. Es manté immòbil uns segons i deixa anar quatre paraules incomprensibles, sempre revisant aquells documents. Deu haver apreciat que no comprenc els seus mots estranys, perquè vacil·la un instant abans de refer el camí que havia traçat.

M'adormo.

Observo com abandono una carretera estreta a través del retrovisor d'un petit automòbil i recordo el so d'un riu cabalós que m'acompanya. Igualment, els arbres creixen al meu voltant formant un petit túnel de fines branques.

Un calfred em recorre el cos.

M'incorporo precipitadament en sentir unes veus aproximar-se. La mateixa dona irromp en la sala on espero pacientment, aquesta vegada flanquejada per un noi d'aparença juvenil impregnat d'una lleugera olor de tabac. Aquest avança dirigit per les instruccions de la dona vestida amb la llarga bata i se situa juntament amb ella a l'esquerra del llit. La dona sembla donar-li instruccions i ell, obedient, es dirigeix a mi i em pregunta d'on venia amb una veu feble. Espera amb calma la meva resposta fins que li nego amb el cap mentre intento recordar d'on venia. Em demana respostes de preguntes que no sé contestar fins que el cansament m'aconsegueix tancar els ulls.

Les preguntes ressonen dins el meu cap.

SANT JORDI 13

M'adormo.

Ara uns immensos blocs de ciment, vestits amb cortines de cristall, s'alcen sobre els diminuts personatges que vaguen pels seus laberints interminables. Els sorolls incessants d'una ciutat en moviment s'acumulen dins el meu pit, creant un espès núvol de fum.

Se'm glaça la pell.

Em trobo sol a l'habitació i el silenci torna a governar en la sala. M'impregno del so rítmic de les agulles del rellotge, mentre una amarga sensació descendeix per la meva gola. Sento de fons la conversa apagada de dues persones desconegudes, però, malgrat no conegui el dialecte, em sap greu irrompre en llur privacitat.

M'adormo.

Recordo el brogit d'aquell ocell forjat que apaga els meus pensaments. L'avió s'enlaira com una au que camina victoriosa pels camins del cel. Des dels núvols, observo com tot s'allunya de nosaltres; i em sento petit.

Ressona un batec dins el meu cap.

De nou apareixen una dona i el seu ajudant a la vora del meu llit de ferro. Entre l'embolic de documents, la doctora extreu una petita fotografia que conserva el somriure d'una dona que em transmet confiança. El noi se m'acosta i tranquil·lament em pregunta si la reconec. Se'm fa un nus a la gola. No puc respirar.

M'adormo.

Reconec una dona abraçant-me afectuosament; li deixo anar un càlid petó sobre els pòmuls lleugerament rosats i recullo les llàgrimes que recorren el seu perfil. Tot seguit, m'acomio d'ella amb un gest a la mà mentre ressonen als altaveus unes veus metàl·liques que s'apaguen.

Obro els ulls per tancar-los un instant més tard; una habitació blanca. Deixo escapar un somriure dels meus llavis.

M'adormo.

Un silenci infinit.

Nina Blanco Sagués
4t de secundària

Brandant la silent claror del demà

Primer pas. Diàleg inútil

- Jo sóc.
- Tu ets?
- Jo sóc jo.
- Tu no ets res!
- Jo sóc nació!
- No, això mai!!
- I per què, carai?
- (...)
- Mira, tu... És que ets més tossuda que una mula!
- Però que no ho veus?
- Això no té ni cap ni peus!
- Ja ho vas intentar, te'n recordes?
- Recordes com es va acabar?
- Prou bé que ho sé;
- no m'esvalotes,
- car a l'alba torno a engegar,
- i a això no em faràs renunciar!

Segon pas. Monòleg reflexiu

Aquest seguirà fent-se l'orni.
I jo, condemnada al desori,
seguiré asseguda al meu jaç.

Rumiar en per què no em vol fer cas.
(Es fa el silenci)

Adonar-me
que no sóc jo,
que és ell, el vell.
Jo sóc qui sóc!

I si jo volgués desfer-me'n,
allunyar-me'n?
Potser arribaré a un nou estadi
on fita és fita
i no pas un "no, impossible!"

Tercer pas. Palesa esperança i resolució

- I el desenllaç?
- Jo només dic que el meu somni
no és fugaç,
I és que... a més, considerant-me
persona tenaç;
que no en seré mai capaç,
no ho diré pas.

- Ara, començo a caminar-

Gemma Domènech Rams
1r de batxillerat

Personatges en busca d'autor

“Escriptor sense parpelles, corres sense moure’t. El silenci crida ofegat en la foscor sota un cel sense lluna: les ombres es proclamen madones absolutes de les parets ara ja adormides. Assegut al teu íntim banc de gebre del parc, escoltes les mirades furtives del dia, les rialles innocents, els anhels de futur. Espurnes daurades de l’ahir, en les quals cerques la dolça inspiració de Cal·líope, mentre observes la teva llibreta, immaculadament i desesperadament blanca.

Armat amb la ploma i la paleta de colors plena de lletres, et disposes a convertir la realitat en paraules, fins al punt d’esdevenir-ne amo i esclau a la vegada. La ploma comença a dansar tímidament i, poc a poc, vas despullant el teu nou personatge: *“Mare primera. De Tots els pensaments, de Tots els somriures i de Tots els somnis. La Temptació la converteix també en mare de totes les llàgrimes, de totes les maldats i de totes les desesperances.”*

Enfurismat, estripes el full de la llibreta, el rebregues i te’n desfàs.

Buit d’inspiració, demanes ajut a les estrelles, les teves incondicionals còmplices, de les quals t’arriba únicament la llum esmorteïda de la seva infantesa. És doncs el passat llunyà de les estrelles el que veus, o potser ets tu el seu passat? Existeix un temps comú, una noció del moment, independentment d’aquell qui el viu? El temps depèn de nosaltres tant com nosaltres depenem d’ell.

Núvols volàtils, inflats desitjos profunds, de somnis i esperança, es desfan en un cel fosc i funest, com el sucre en el cafè. Una gota de pluja t’acaricia el palmell nu de la mà. El campanar que s’imposa a la plaça, altiu, etern aliat de Cronos, s’esforça a cridar l’inexorable pas del temps enmig de la densa pluja. Arrogant, majestuós i alhora fràgil, mesurant punyentment amb les seves campanades cada moviment, cada batec, cada instant. El temps que s’escola com la sorra en intentar posseir-la; Cronos que juga amb peons que desfilen un a un en una successió monòtona i infinita. De tant en tant, poc sovint però, un peó trenca les cadenes per dibuixar la línia del seu temps fora d’aquesta eterna successió.

“A les fosques, seu a la finestra. Com cada nit. D’amagat, entre les ombres, escolta atent la seva dolça veu: un nou conte poblat d’indis, pirates, sirenes i nens que, com ell, poden volar. Ell és lliure: és un nen, i sempre ho serà.”

Enfurismat, estripes el full de la llibreta, el rebregues i te’n desfàs.

El cel gris, orchestra de la pluja, plora augmentant ràpidament de tempo: del *moderato* a l’*allegro*, de l’*allegro* al *vivace*, del *vivace* al *presto*. Uns ulls et miren, et busquen insistentment des del teu propi reflex, en la taca d’aigua que ha format la pluja. Ja no saps quant de temps fa que va entrar aquell estrany a casa teva,

aquell que et mira des de l'altra banda del mirall. Et preguntes qui ets. Què fa que tu siguis tu. Què fa que no hi hagi cap altre tu en tot l'Univers. Et preguntes també qui seràs o què. Un ocell, atemorit per la pluja, vola indecís, aletejant màgia i imaginació: res no el privarà del seu vol infinit que l'orgullós destí li reserva.

“Llibertat. Condemnat injustament per robar un bocí de pa, ara és un home lliure. Igualtat. El seu cor bateja amb força en la lluita pels ideals revolucionaris. Fraternitat. Defensor dels més febles, acull la petita Cosette. Així ho va prometre a la mare en el seu darrer alè.”

Enfurismat, estripes el full de la llibreta, el rebregues i te'n desfàs.

De sobte, la ploma comença a perdre el traç; les paraules escrites sota la pluja es barregen formant un garbuix inconnex, mancat de sentit; les lletres cauen sorollosament, trencant el silenci del teu íntim batec de gebre on cerques la dolça inspiració de Cal·líope; i tornes a observar, incrèdul, la teva llibreta, immaculadament i desesperadament blanca. Inútilment, proves de palpar-te el palmell de la mà, el braç, l'espatlla, la cuixa. T'adones que res no és com et semblava: el teu temps ja ha passat, o en realitat no ha existit mai. Simples titelles moguts per fils d'altres plomes. Mers esbossos. Foll, esclates a riure sota la pluja.”

Enfurismat, estripo el full de la llibreta, el rebrego i me'n desfaig.

Mar de Pablo Miró
1r de batxillerat

Pel que fa a l'amistat

I digue'm,
quantes mirades hauràs de conèixer
fins que s'acabin les raons per escalfar
les mans i els somriures que ara t'envolten?

Quantes promeses haurem de trencar
fins a entendre que un per sempre
no és una flor feta de paraules
sinó una llavor que creix amb la presència?

Quants hiverns hauran de passar
fins que la indiferència ens tanqui les ferides
i trobem nous estímuls per oblidar
com les coses han canviat?

Quants segons et vas aturar a pensar
com els ulls em brillaven en adonar-me
que les teves mentides eren suficients
per seguir al teu costat?

Natàlia Pàmies Lluís
2n de batxillerat

Realitats

Franz Kafka, profètic, prediu l'holocaust nazi en alguns dels seus contes 10 anys abans que aquest succeeixi. L'any 1949, anys després de la seva mort, les autoritats jueves mundials inicien un procés judicial contra la seva memòria perquè, tot i estar en possessió d'aquest cabdal coneixement, Franz no va fer res per evitar, ni tan sols per prevenir i informar, la mort imminent de 6.000.000 de jueus. La seva extrema timidesa, el seu caràcter fortament introspectiu, la seva tendència a aïllar-se del món i recloure's en si mateix, van provocar la mort de milions de persones. Franz, el profeta silenciós. Ara hi ha crim, però no criminal; se'l considera còmplice del nazisme i se'l condemna per crims de guerra. Es prohibeix la publicació de la seva obra en molts països. A Israel, l'aniversari de la seva mort és dia festiu. I al castell encara ressona, prolongant-se indefinidament, l'última rialla.

Marcel Proust oblida a mesura que escriu; escriu per recuperar el temps perdut, però en realitat el perd mentre escriu. Quan acaba la monumentalment detallada descripció de tots i cada un dels aspectes físics, sentimentals i metafísics de la magdalena, oblida la magdalena. I així amb tot. El pitjor és que ell no n'és conscient, només ho sap el seu editor, que no li ho vol dir per por que deixi de publicar. Un dia, a Marcel li dóna per rellegir la seva obra. Llavors viu la seva vida un altre cop, instant per instant, perquè la tara també produeix l'efecte contrari: mentre llegeix recorda (reviu) tot el que ha oblidat. Marcel menja dos cops la mateixa magdalena. Aquesta estranya tara no guarda cap relació amb l'obsessiva relació de Marcel amb la seva mare, ni amb les seves peculiars pràctiques sàdiques amb animals. Ben mirat, Marcel Proust és un home ple de tares.

Virginia Woolf fracassa en el seu intent de suïcidi perquè les pedres no són suficientment grans i l'abric nou fa un efecte flotador inesperat. Sovint es posa l'abric, surt al riu i busca pedres pesades durant una estona; després se les posa a les butxaques i s'acosta a la vora del penya-segat, però ja no és capaç de reunir la valentia suficient per tirar-se, aquella va ser una valentia "d'usar i tirar", va ser la seva única oportunitat i ja és perduda. Com que la seva intenció de renegar de la vida es veu frustrada, renega de la literatura (de qualitat); es passa la resta de la seva vida escrivint novel·la sentimental barata per a dones casades, avorrides i deprimides com ella. És un suïcidi creatiu, una altra forma d'enfonsar-se al riu.

En un futur on la grafologia és una ciència seriosa i fiable, un estudi rigorós revela que Lev Tolstoi –vegetarià– tenia la personalitat d'un sàdic violador de nenes petites. Encara que això no significa que ho fos (només mostra la possibilitat que hauria pogut ser-ho), pensar en aquesta possibilitat ens inquieta, i rellegir Anna Karènina es converteix en una experiència totalment diferent.

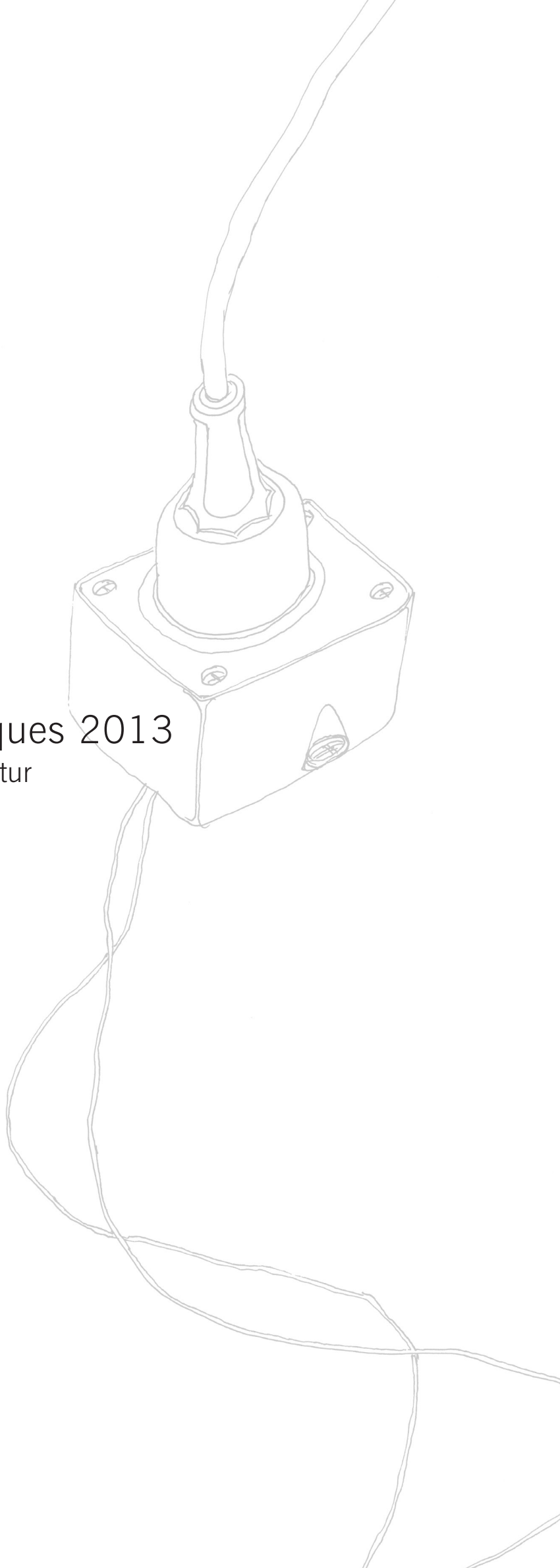
Arnau Negreira Capel
2n de batxillerat

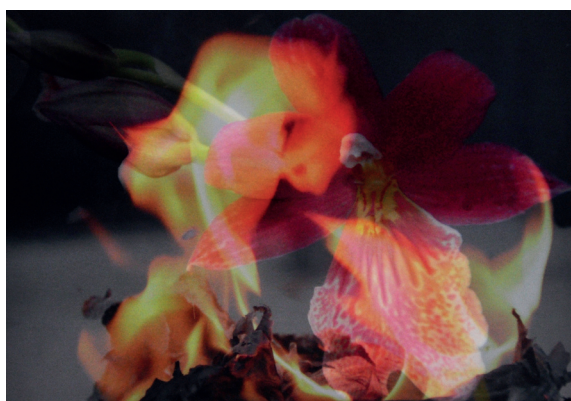
ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

MISTRAL
ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Arts Plàstiques 2013

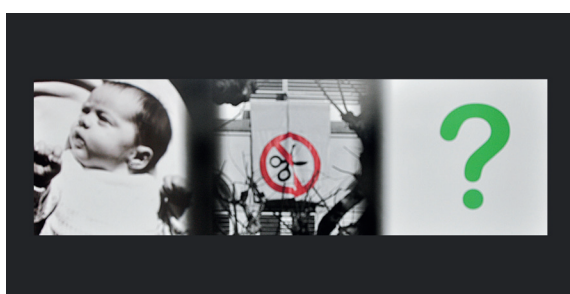
Passat, crisi i futur

1r de secundària

Jana Varela Armengol
1r premi

2n de secundària

Blanca Miralta Cornudella
1r premi

3r de secundària

Laura Tardà Sanuy / Paula Parcerisa Rota
1r premi

4t de secundària

Clara Roig Arsequell
1r premi ex aequo

4t de secundària

Julieta Balasch Carulla / Ariadna Balasch Carulla
1r premi ex aequo

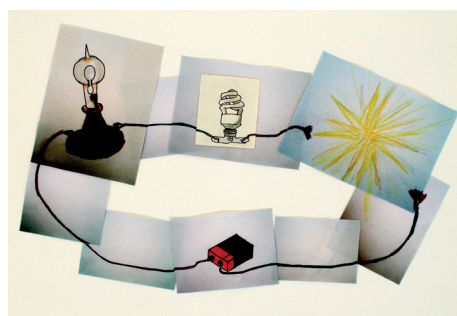

1r de secundària

Aina Úbeda Haro
1r premi

2n de secundària

Tami Massaneda Sakuma
1r premi

3r de secundària

Guillem Parra Bazán
1r premi vídeo

3r de secundària

Aleix Sarroca Soler
1r premi

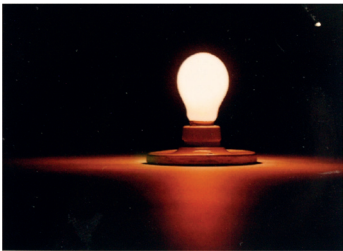
4t de secundària

Berta Alsina Álvarez / Emma Pujol Hodge
1r premi

1r de secundària

Anna Satoca Atienza
1r premi

2n de secundària

Mireia Torrell Bea
1r premi ex aequo

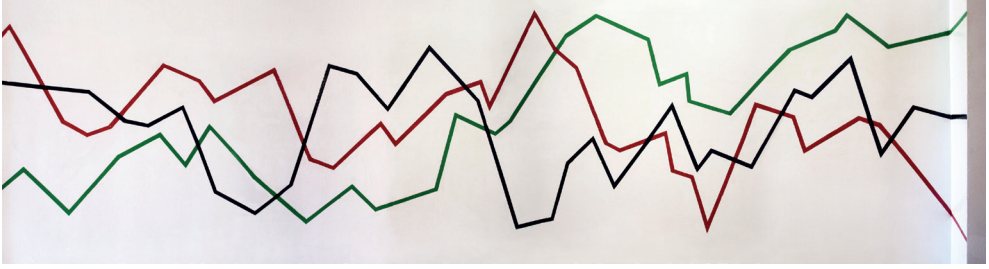
2n de secundària

Georgina Fradera Bryan-Brown
1r premi ex aequo

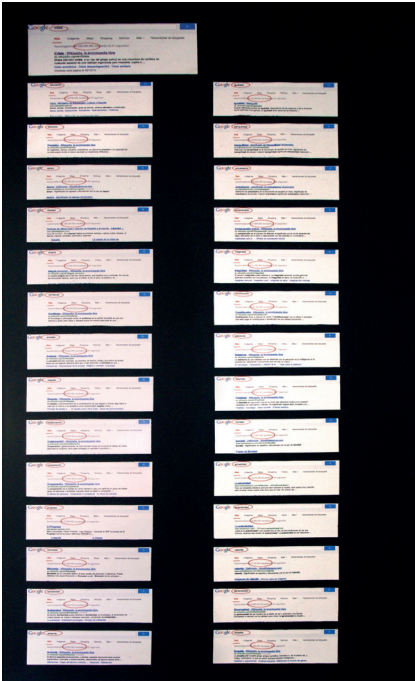
3r de secundària

Anna Badia Martínez
1r premi

4t de secundària

Nina Blanco Sagués
 Sílvia Caufapé Hostench
 1r premi ex aequo

4t de secundària

Irene Tió Sesé
 1r premi ex aequo

1r de batxillerat

Alba Carbonell Ribó
 Oriol Carbonell Aguilera
 1r premi

2n de batxillerat

Mireia Alfonso Durban
 1r premi

 FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA
avenc
quinc

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

